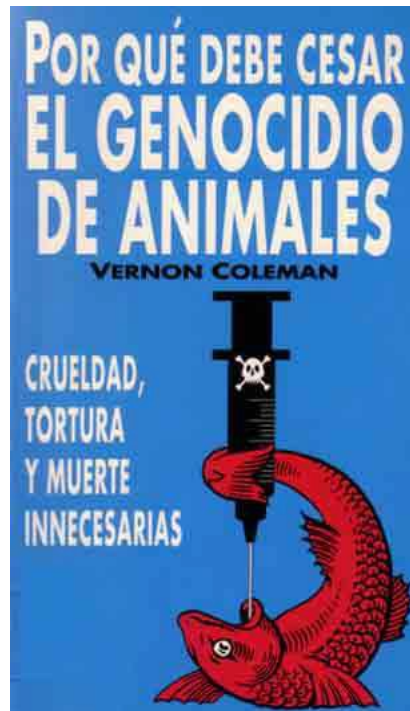

VERNON COLEMAN

PER QUÈ HA DE CESSAR EL GENOCIDI D'ANIMALS

ÍNDEX (Llibre Complet)

[1. Els Fets Bàsics](#)

[2. Mentides Que S'Addueixen](#)

[3. Arguments Ètics i Morals](#)

[4. Arguments Mèdics i Científics](#)

[5. Per què Continuen Els Experiments](#)

[6. Què Pot Fer-se Per a Acabar Amb Els Experiments Amb Animals](#)

[7. Apèndix: Enquesta Mèdica del *LIMAV](#)

[8. Epíleg](#)

[-Declaració universal dels drets de l'animal](#)

[-Declaració mundial dels estudiants per a una ciència i una biologia sense violència](#)

[FOTOGRAFIES](#)

[Conclusió](#)

Capítol I

ELS FETS BÀSICS

Tirem primer una ullada a què succeeix en els laboratoris del món (al nombre d'animals involucrats, d'on provenen els animals, d'on ix els diners) i a exemples del tipus d'experiments que es realitzen en els laboratoris moderns.

QUANTS ANIMALS ESTAN INVOLUCRATS?

És impossible precisar quants animals són maltractats, torturats, mutilats i assassinats anualment en nom de la ciència. Resulta impossible perquè molts científics, sabedors que les seues activitats són inútils i impopulars, mantenen el secret i rebutgen facilitar detalls sobre els animals que utilitzen.

Però utilitzant les xifres disponibles és possible realitzar càlculs bastant encertats. A Estats Units d'Amèrica, els investigadors acadèmics utilitzen entre 17 i 22 milions d'animals anualment, mentre que la indústria cosmètica del mateix país se serveix de prop d'un milió més. A Gran Bretanya, els científics utilitzen entre 3 i 4 milions d'animals a l'any. La suma de tots els animals que s'utilitzen en el món ronda probablement els 250 milions.

O, per a oferir una xifra més descriptiva, els experimentadors amb animals utilitzen al voltant de 100.000 o 125.000 animals cada hora.

D'ON PROVENEN ELS ANIMALS?

La demanda d'animals per a mutilar i assassinar és enorme, de manera que, inevitablement, són molts els que es guanyen la vida proporcionant als laboratoris el subministrament de vides que aquests necessiten. Però, d'on trauen els proveïdors els animals? Molts dels animals són criats especialment en granges, on s'utilitzen tècniques sofisticades per a satisfer els desitjos dels investigadors. Alguns animals provenen de zoològics (quan tenen superpoblació d'alguna espècie), uns altres s'apartende la seua activitat (els antics llebrers de carreres són molt populars entre els investigadors) i alguns es capturen en el seu hàbitat natural. Aquest últim mètode és el que alça major indignació entre els grups de defensa ambiental, doncs alguns d'aquests animals es capturen en quantitats tan nombroses que espècies senceres es troben amenaçades d'extinció. Ja en 1972, I.G. Hartley, de l'Institut Nacional d'Investigació Mèdica de Londres, va advertir que "en certes àrees de l'Índia en les quals la població de rhesus (micos) era molt nombrosa anys arrere, ja quasi no es troben exemplars". Hartley continuava dient: "Ningú pot negar que s'ha causat cert efecte en la conservació d'algunes espècies de primats a causa del gran nombre d'individus capturats anualment amb finalitats d'investigació bioquímica".

Les coses no han canviat molt (si és que han canviat alguna cosa) des de llavors. Un proveïdor d'animals establert a Gran Bretanya va importar recentment 10.000 micos en un període de quatre anys. Els animals van ser capturats en les selves de Malàisia, Indonèsia i les illes Filipines. Després d'un viatge difícil, llarg i desesperadament incòmode, aquests animals es van veure obligats a canviar la seua llibertat per les gàbies de laboratori i el seu natural estil de vida per l'avorriment i el dolor. El temor constant de molts amants dels animals és que la seua mascota de companyia pugui acabar un dia en un laboratori, i hi ha proves que mostren que molts d'aquests temors estan ben fundats. D'acord amb el Doctor James B. Wyngaarden de l'Institut Americà de la Salut, i segons escrivia recentment en el Periòdic de l'Associació Mèdica Americana, al voltant de 200.000 gats i gossos són capturats cada any en els carrers d'Amèrica per a després ser oferits per la vivisecció amb finalitats experimentals.

D'ON IX ELS DINERS?

És impossible avaluar amb precisió quant diners s'inverteix en els experiments amb animals, en part perquè el secret envolta qualsevol activitat dels investigadors, i en part perquè els diners prové de diferents llocs.

Però la suma total benvolguda és enorme i, malgrat les ocasionals queixes públiques d'alguns investigadors sobre la seua falta de recursos econòmics, no hi ha dubte que el negoci de la vivisecció gaudeix de bona salut financera i no sembla perillar per falta de fons. La major part dels diners prové de tres fonts principals: govern, indústria i organitzacions benèfiques. Entre tots ells, els administradors dilapiden enormes quantitats de diners dels contribuents, dels accionistes i de gent que ha ficat unes monedes en una guardiola confiant a ajudar a la lluita contra el càncer, les malalties cardíques o algun altre tipus de trastorn greu.

La major part dels diners que ofereixen els governs es canalitza cap a la investigació amb animals a través de tres departaments específics. Primer, i més evident, grans summes de diners provenen de les organitzacions oficials fundades per a ajudar a la investigació científica. Es disposa de gran part d'aquests diners per a la investigació "pura", que no té per què justificar cap utilitat evident, immediata o pràctica. Hi ha institucions que reben grans summes per a poder pagar algunes de les investigacions més inútils del món. Avui dia és una realitat acceptada que els científics que treballen en investigacions amb animals bé poden ser de segona fila, però resulten ser molt bons a l'hora d'emplenar formularis i sol·licituds de fons.

La següent ruta que sol prendre els diners de l'estat és la de l'educació. Enormes summes de diners es dediquen al fet que els estudiants puguen experimentar amb granotes vives, conills i gats; sempre repetint experiments que ja s'han realitzat mil vegades. Però els diners amb majúscules va a parar als departaments de les universitats, on pseudocientífics de bata blanca es troben en constant cerca de nous mètodes per a obtenir informes científics a partir de rates, gats, gossos i micos.

Finalment, una quantitat considerable de diners arriba a les mans dels experimentadors amb animals a través dels Ministeris de Defensa. Quan els diners prové d'aquesta font, el secretisme que ho envolta (sovint enorme) encara és major. Els temors i els sentiments paranoics de

culpabilitat dels investigadors corrents es combinen amb els temors i les particulars paranoies de les institucions militars.

La major part dels diners que la indústria gasta en experiments amb animals prové de les empreses farmacèutiques (de la fabricació de productes perquè els metges els recepten i els clients els adquireixen en els mostradors de les farmàcies) i de la indústria cosmètica. Entre ambdues es gasten una fortuna en la investigació de nous ingredients i productes potencials. Però la participació de la indústria no es limita a aquestes àrees; les empreses fabricadores de productes tan variats com els additius alimentosos, els productes químics per a la indústria i l'agricultura i els productes domèstics de neteja també duen a terme un nombre ingent d'experiments amb animals.

La caritat és la tercera font de recursos principal per a l'experimentació amb animals. Gràcies a milions de petites donacions individuals de gent atreta per vagues promeses de victòria sobre la malaltia i del descobriment de "panacees", les organitzacions benèfiques metgesses confien cegament en què, a pesar que tots sabem que són els nostres mals costums les que ens emmalalteixen, encara cal esperar que algú done amb un remei màgic que ens evite haver de responsabilitzar-nos de manera real i pràctica sobre la nostra salut.

Comptat i debatut, la ruta que recorre els diners fins a arribar als experimentadors amb animals és pràcticament irrellevant. Tant si els diners prové d'un departament del govern, d'una organització benèfica o d'una companyia multinacional, la font que dóna els diners no és un buròcrata o comptable anònim: els diners que finança els experiments amb animals ix dels nostres moneders i carteres. Vostè està pagant experiments amb animals quan paga impostos, quan està oferint diners a una organització benèfica o quan compra un producte fabricat per una empresa que té en nòmina a experimentadors amb animals .

Vostè té dret a saber què fan els investigadors amb els diners que aconsegueixen i a reclamar que deixen de fer-ho, per la senzilla raó que està vostè ajudant a pagar les factures. A mesura que segueisca llegint, recorde que vostè ha ajudat a pagar pràcticament tots i cadascun dels experiments que es descriuen en aquest llibre; ha ajudat a comprar els animals, també a equipar els laboratoris i també a pagar els altíssims salaris que gaudeixen els homes i dones de bata blanca que han ideat i realitzat els experiments. Espere que s'enfaden tant com jo.

UN CATÀLEG DE MISÈRIES

Resulta difícil saber per on començar (o acabar) a l'hora de descriure els experiments que es realitzen amb la vivisecció . Tinc un armari arxivador ple d'informes d'universitats i institucions de tot el món, i sembla que la varietat de barbaritats que els investigadors poden idear envers els animals que estan en el seu poder és infinita.

Al final he decidit limitar-me a llistar resums molt breus d'uns pocs experiments realitzats en els últims anys. Són exemples bastant típics, ni més ni menys esborronadors que uns altres milers d'experiments que es duen a terme diàriament a tot el món. Els he seleccionat sense estendre'm molt en el seu comentari, ja que per a açò he dedicat una secció del llibre. No obstant açò, afegiré que he llevat ferro a alguns dels experiments que descriu; la lectura dels informes originals, que ofereixen tot luxe de detalls, em va posar tan malalt i irritat que vaig haver de deixar el treball repetides vegades per a poder redactar aquesta secció.

Cal ressaltar tres punts finals.

Primer, intente recordar mentre llig les descripcions que cada hora de cada dia es duen a terme entre 100.000 i 125.000 experiments similars a tot el món.

Segon, si desitja saber què classe d'experiments es duen a terme en les universitats o altres institucions properes al seu lloc de residència, pose's en contacte amb l'associació contra la vivisecció més pròxima. Tercer, no oblide que la major part (si no tots) d'aquests experiments es realitzen amb el seu consentiment i amb els seus diners.

1. Diversos investigadors britànics van encegar a dos gats *tigrats nounats cosint-los les parpelles i la còrnia. Després els van col·locar en una plataforma especial i els va ser injectat peròxid de rave *picant en el cervell. Finalment van ser sacrificats.

2. Tres investigadors van realitzar un experiment durant el qual es va distraure a tres femelles d'hàmsster amb pipes de gira-sol per a poder apartar-les de les seues cries poc després del part. Sota "anestèsia hipodèrmica" se'ls va amputar l'ull esquerre a les cries. Després van ser retornades amb les seues mares. Els científics van utilitzar cinquanta-nou cries d'hàmsster en aquest experiment, i van amputar l'ull esquerre a "prop de la meitat".

3. En l'Institut d'Investigació Radiològica de les Forces Armades dels Estats Units de Bethesda, Maryland, un investigador va passar nou setmanes obligant a trenta-nou micos a córrer per un tub cilíndric anomenat "roda d'activitat". Quan els micos no corrien amb la velocitat suficient se'ls aplicava una descàrrega elèctrica.

4. Els investigadors recolzats pel Consell d'Investigació Mèdica del Regne Unit van subministrar una droga a diverses fures que els provocava vòmits cada mig minut en intervals de cinc minuts. Tales investigadors van subministrar llavors una altra droga a les fures i van arribar a la conclusió que sota algunes circumstàncies les fures no s'alçaven per a vomitar, i que sota la influència de la segona droga els vòmits eren menys violents.

5. Tres gates adultes van ser seleccionades pel seu especial docilitat en un laboratori galés. Van connectar uns cables als ulls de les gates que s'adossaven a un dispositiu col·locat sobre el crani de les mateixes amb cargols d'acer inoxidable. Es va mantenir a les gates despertes i es van fer mesuraments dels moviments dels seus globus oculars mentre els seus cossos eren sacsats, sotmesos a rotació i a altres estímuls.

6. Uns investigadors americans van separar a gats nounats de la seua mares per a veure què efecte els causava. Al final de l'experiment, els científics van arribar a la conclusió que les cries separades de les seues mares ploren més que les que romanen en contacte amb elles. Els científics van afegir que els plors denotaven estrès.

7. Dos investigadors eminents que treballaven a Estats Units van dur a terme una sèrie d'experiments dissenyats per a causar depressió en cries de mico. Per a començar van crear una rèplica en drap d'una mare que disparava aire comprimit. Quan un *monet s'acostava a la falsa mare per a abraçar-la, l'investigador premia un botó que feia que el mico isquera acomiadat. No obstant açò, aquest mètode no va resultar, i el mico va aprendre a abraçar-se amb major força. Després, els investigadors van construir una falsa "mare monstre" dissenyada per a colpejar tan violentament que fera "cruixir el cap i les dents" de les cries de mico. De nou, el mico s'abraçava amb major força. El tercer monstre estava dotat d'un bastidor de filferro en el seu interior. El bastidor estava dissenyat per a separar violentament al mico. Açò va resultar fins a cert punt, doncs el mico eixia acomiadat bé lluny de la mare però tornava a alçar-se a continuació per a tornar-ho a intentar. En un esforç final per alienar, aterrar i amb açò deprimir al mico, els investigadors van idear una "mare porc-

espí" que, en prémer un interruptor remot, quedava coberta d'afilades pues de metall. L'experiment va fracassar de nou, ja que encara que el mico estava molest pels pinxos es limitava a esperar al fet que aquests tornaren a quedar amagats per a tornar amb la seua mare.

8. Els mateixos investigadors van crear també un "mur de les lamentacions" per a micos. Van construir una càmera vertical amb parets d'acer inoxidable i base redona i van introduir a micos joves per torns en el seu interior durant setmanes. En aquesta ocasió, els investigadors van tenir èxit. Els micos van acabar assegut-se en el centre de la càmera visiblement deprimits.

9. Uns científics escocesos van introduir finíssims tubs de polietilè en el cervell de diverses rates. Després van disposar globus en els extrems dels tubs i els van unflar. Van descobrir que totes les rates patien danys en el cervell, però també que els globus xicotets no eren tan nocius com els grans.

10. Quatre investigadors britànics van unir mitjançant cirurgia a 224 rates per a obtenir 112 parelles de falses rates siameses.

11. Es van introduir les cues de diverses rates en aigua bullint per a estudiar el dolor en elles.

12. Deu gossos van ser afligits deliberadament d'úlceres d'estómac.

13. Es van introduir globus creats amb condons a través de tubs de metall en els estómacs de diversos gossos i es van omplir amb aigua. Durant l'experiment, es va mantenir desperts als gossos, que van quedar penjats d'uns.

gantxos.

14. Es va danyar deliberadament el fetge, renyons i pulmons de diversos vedells per a veure si açò afectava la resposta d'aquests a certes drogues. Els investigadors van arribar a la conclusió que els animals amb òrgans danyats pateixen efectes secundaris davant certes drogues de manera més desagradable.

15. Es va subministrar certa droga a sis micos de manera que desenvoluparen la malaltia de Parkinson. Després se'ls va subministrar al seu torn el medicament que sol utilitzar-se per a tractar la malaltia amb pacients humans. Quan els símptomes van millorar, van ser "sacrificats" (assassinats).

16. Es van practicar incisions en els cossos de rates prenyades i es van introduir cargols refredats en nitrogen líquid en els caps de les rates en gestació. Més tard es van sacrificar les cries de rata i es van extraure els seus cervells per a avaluar els danys.

17. Dos investigadors de Londres van descobrir que si tiraven l'alè sobre les formigues que eixien al matí del formiguer, aquestes corrien preses del pànic.

18. Tres investigadors van disparar a uns vint micos just per sobre de l'ull i van observar quant tardaven a morir. Un dels micos va sobreviure més de dues hores i mitjana.

19. Un psicòleg va extraure el còrtex visual d'un mico i ho va mantenir sis anys amb ceguesa per a estudiar el seu comportament.

20. Diversos investigadors han mantingut amb vida cervells d'animals fora dels seus cossos i han trasplantat caps de mico a cossos d'altres animals. Tals experiments han tingut lloc en diversos laboratoris.

21. Un investigador nord-americà va sotmetre a una parella de rates a un total de 15.000 descàrregues elèctriques en set hores i mitjana. Més tard, l'investigador va calfar el sòl de la gàbia perquè les rates saltaren en el seu interior, llepant-se les potes, a mesura que el sòl es calfava més i més.

22. Uns investigadors van traure el pèl amb unes pinces a un total de quaranta cries de gos. Després van col·locar unes gases impregnades de keroseno sobre els cossos nus dels gossos i els van calar foc.

23. En una sèrie d'experiments duts a terme a França, més de trenta babuins van trobar la mort en accidents de cotxe simulats a uns 60 quilòmetres per hora. Diversos d'ells van morir mitjançant un dispositiu que els colpejava el crani. Els experiments van mostrar que la vida dels animals corria perill si s'estampaven contra una paret conduint a 60 quilòmetres per hora.

24. En un experiment canadenc es va obligar a tres óssos polars a nedar a través d'un tanc d'aigua amb petroli cru. Quan el petroli va cobrir el pèl dels óssos, aquests van intentar netejar-se llepant-se. Van engolir tant petroli que van patir lesions en els renyons i van morir. La conclusió va ser que s'ha de mantenir apartats als óssos polars de les mareas de petroli.

25. Dos científics experimentals van dissenyar un tambor semblat a una assecadora de roba per a causar traumatismes a animals alerta i desperts. El tambor estava construït de manera que donava més de quaranta voltes per minut, fent que l'animal caiguera d'un costat a un altre dues vegades en cada rotació. Durant un experiment de cinc minuts, l'animal de dins del tambor queia quatre-centes vegades. L'animal tenia les potes lligades perquè no poguera salvar la caiguda i interferir en el procés de traumatisme. Els animals que van passar pel tambor van patir trencaments de dents, contusions, hemorràgies i lesions en el fetge.

MENTIDES QUE S'ADDUEIXEN

En el seu intent per defensar els seus terribles actes, els investigadors amb animals expliquen moltes mentides. Ací presente algunes de les més comunes juntament amb els fets reals.

MENTIDA número 1: Es diu que els animals s'anestesien adequadament durant els experiments dolorosos o incòmodes. Les proves mostren que açò no és cert. Aproximadament tres quartes parts dels experiments amb animals es duen a terme sense anestèsia de cap classe, i xifres recents mostren que el seu nombre augmenta. Per exemple, xifres recents del *Home *Office britànic mostren que en un període de dotze mesos va augmentar en un 11 % el nombre d'experiments sense anestèsia realitzats a babuïns, el nombre d'experiments sense anestèsia realitzats amb conills va créixer en un 20 %, mentre que el nombre dels mateixos realitzats amb gossos va augmentar un 15%. Fins i tot quan s'utilitza anestèsia, les proves disponibles suggereixen que sovint aquesta no és l'adequada. És rar que un científic que experimenta amb animals dispose de la presència d'un anestesista apropiadament format durant les proves, i no hi ha dubte que molts dels científics que disposen de llicència per a experimentar amb animals no saben com subministrar anestèsia. L'anestèsia és una especialitat complexa i sofisticada que els especialistes tarden anys a dominar. Com a resultat de tal ignorància, molts animals queden paralitzats, però no anestesiats, i açò comporta que encara que no puguin cridar ni moure's sí senten dolor. A altres animals simplement se'ls subministren quantitats inadequades d'anestèsia.

La història de Wilhelm Feldberg, un investigador de l'Institut Nacional d'Investigació Mèdica de Londres, ajuda a esfondrar el mite que sempre s'anestesia als animals.

Vaig escriure sobre Feldberg per primera vegada diversos anys arrere, després que un dels meus lectors em cridara l'atenció sobre ell. Feldberg va estudiar medicina en Heidelberg, Munich i Berlín, i en 1949 va ser nomenat Cap de Departament de Fisiologia i Farmacologia de l'Institut Nacional d'Investigació Mèdica. Va ser allí on van tenir lloc molts dels seus experiments en els anys següents.

La primera ullada a les qualificacions de Feldberg i als seus assoliments acadèmics és impressionant. Tenia el grau de doctor, era membre de la Reial Societat, membre del Real Col·legi de Física i tenia l'ordre de l'Imperi Britànic. La major part dels treballs de Feldberg van ser possibles gràcies a l'ajuda econòmica del Consell d'Investigació Mèdica.

Després que Feldberg i un col·lega realitzaren diversos experiments amb gats es va publicar el típic informe en el Periòdic Britànic de Farmacologia, en 1978.

Per a començar amb l'experiment van implantar als gats un tub en el cervell. Després, quan els gats s'havien recuperat de l'anestèsia, se'ls va injectar una droga a força de mostassa tub a baix fins al cervell. No és difícil imaginar el que va succeir a continuació, però tal vegada siga d'ajuda que cite directament l'informe que Feldberg i el seu col·lega van publicar: "Després d'aquestes injeccions, en un o dos minuts es van produir evidents tremolors, que prompte es van tornar vigorosos i generalitzats. L'efecte següent va ser la vocalització. Va començar amb períodes de maulits que es van fer més freqüents i de major durada, i aquests van canviar gradualment a grunyits i xiscles. Després es va observar taquiapnea (respiració accelerada), panteixos, salivació, piloerecció (eríçament del pèl) i arrugament de les orelles.

Més tard encara, es van alternar períodes d'intensa excitació amb uns altres de major descans. Durant els períodes d'excitació, el gat saltava cegament cap a davant o quedava penjat del sostre o d'una paret de la gàbia amb les pupil·les dilatades al màxim. Els gats mostraven intensos desitjos de mossegar, i va haver d'anar-se amb compte perquè no mossegaren el tub rectal (se'ls havia introduït un termòmetre per l'anus), oferint-se'ls para açò un llapis en el qual pogueren clavar les seues dents o rosegat". Si aquests experiments els hagueren realitzat uns disbauxats amb gats de carrer, hagueren acabat tancats sota clau. Feldberg, que havia descobert que si se li ficava mostassa en el cervell a un gat viu sense anestèsia aquest es posaria a panteixar, salivar, saltar a dalt i a baix, miolar i intentar mossegar tot el que tinguera al seu abast, va rebre grans quantitats

de diners per a realitzar variacions del mateix experiment i va escriure sobre açò en revistes mèdiques.

Per exemple, en 1983 Feldberg (aquesta vegada amb dos nous sequaces), va publicar un informe científic titulat "Hiperoglucèmia, un efecte similar a la morfina produït per naloxona en el gat".

Per a poder escriure aquest article científic, Feldberg va començar per instal·lar tubs en els cervells de gats vius. De nou va descobrir que si un injecta una substància en el cervell d'un gat mentre aquest està viu i conscient, l'animal pateix molèsties físiques. Feldberg va informar que els seus gats tremolaven, miolaven, panteixaven, salivaven, patien arcades, vomitaven i perdien el control de les seues bufetes i esfínters. Feldberg va dur a terme experiments semblats durant més de trenta anys, injectant tota una varietat de productes químics en els cervells de gats vius i sense anestèsia. I va escriure un munt d'informes, convertint-se en un dels científics més famosos.

Feldberg va treballar molt amb gats, però van anar els experiments amb conills els que van causar la seua caiguda en desgràcia a principis de l'estiu de 1990, només quatre mesos després que fóra guardonat amb la medalla d'or Wellcome de farmacologia per la British Pharmacological Society. Just abans del nadal de 1989, dos investigadors encoberts van persuadir finalment a Feldberg que els permetera gravar en vídeo i prendre fotografies dels seus treballs. Adulat per l'atenció que estava rebent (una de les investigadores, Melody MacDonald, havia sigut model de passarel·la) Feldberg va accedir.

Com a resultat de la pel·lícula que els investigadors van rodar just després del vuitantè novè aniversari de Feldberg, el Consell d'Investigació Mèdica va obrir una investigació. L'informe publicat de la investigació mostra que, d'acord amb el Consell d'Investigació Mèdica, Feldberg va ometre assegurar-se que quatre dels conills utilitzats per ell quedaren adequadament anestesiats durant els experiments duts a terme en l'Institut Nacional d'Investigació Mèdica de Mill Hill, Londres. L'informe del Consell d'Investigació Mèdica descriu el treball de Feldberg amb el terme, tal vegada massa tebi, de "negligent" i va admetre que "pel que concerneix la metodologia, el terme cruel no sembla inadequat". Van arribar a la conclusió que "cert nombre d'animals van perir sense raó ni aprofitament aparents" i van criticar al Secretari Britànic de l'Interior per no haver "sospesat adequadament el profit aparent de la investigació en compensació als efectes adversos que van patir els animals". En certa manera, és possible que Feldberg tinguera mala sort. Jo dubte molt

que ell fóra l'únic científic del Regne Unit que ometera anestesiari adequadament als animals de laboratori. De ben segur que ell no era l'únic científic que realitzava treballs de recerca de manera negligent. A partir d'aquesta història queda bastant clar que és mentida afirmar que els animals amb els quals s'experimenta són sempre adequadament anestesiats. La veritat és que la major part dels animals no reben anestèsia cap, i fins i tot quan la reben hi ha grans possibilitats que aquesta no siga l'adequada.

MENTIDA número 2: Es diu que la majoria dels científics "només" utilitzen ratolins i rates i que la major part de la gent que protesta sobre els experiments amb animals ho fan només per que creuen que hi ha gats i gossos involucrats.

Aquesta vegada, els científics (i aquells que els recolzen) intenten confondre a l'opinió pública de dues maneres diferents. De la primera es dedueix que les rates i els ratolins no importen. Per descomptat, açò és mentida. La gran majoria d'aquells que desaproven els experiments amb animals desaproven tots els experiments amb animals, sense importar si es refereixen a gats, bens, ratolins, gossos, jerbus, conillets d'índies o granotes. Els principis que segueixen la major part dels quals s'oposen a la vivisecció són idèntics envers totes les criatures.

Segon, menteixen en suggerir que els experiments efectuats amb gossos i gats són poc comuns. La veritat és que existeixen seriosos dubtes sobre si encara queda algun animal que no s'haja utilitzat per a la vivisecció en els seus experiments. Els micos, els babuins i altres primats són molt populars perquè als científics els resulta més fàcil argumentar que el treball efectuat en un mico posseeix major rellevància per a l'ésser humà que el dut a terme en ratolins o rates. Els conills són populars perquè els seus grans ulls constitueixen un banc de proves ideal per a nous productes químics.

Els experimentadors britànics utilitzen uns 13.000 gossos a l'any, i mostren una preferència particular pels gossos rastrejadors com a animals d'experimentació perquè són més simpàtics, més confiats i intel·ligents. Si se li pregunta a un científic per què utilitza gossos rastrejadors, aquest respondrà segurament que perquè pot guanyar-se la seua confiança amb major facilitat.

En una universitat britànica, un investigador en zoologia "va obtenir" dues grans ratapinyades de quadra (una espècie protegida i en vies d'extinció) i els va tancar divuit mesos en una caixa. Cada costat de la caixa tenia 60 centímetres, i les parets estaven cobertes d'una xicoteta xarxa de plàstic.

En els laboratoris de tot el món, els investigadors solen experimentar amb animals tan xicotets com hámsters, conillets d'índies i jerbus, o tan grans com a porcs, ovelles i cavalls. Alguns animals es crien especialment per als laboratoris. Uns altres són "adquirits" en circumstàncies dubtoses. Grans o xicotets, joves o vells, domesticats o salvatges, els animals són torturats, observats i després sacrificats. Si em donen el nom de l'animal jo els descriuré l'experiment. Imaginen-se el major sofriment i jo els trobaré proves d'un experiment molt pitjor i molt més obscè del que puguen imaginar.

MENTIDA número 3: Els investigadors es justifiquen dient que els animals que utilitzen reben atentes cures. Diuen que tots els investigadors es preocupen profundament dels animals que utilitzen i que abans, durant i després dels experiments es tracta als animals amb afecte i respecte. Per desgràcia, les proves mostren que açò està molt allunyat de la realitat. Considerem, per exemple, el cas de l'eminent psicòleg americà doctor Edward Taub, que durant anys va realitzar experiments en els quals els nervis que controlen els braços dels micos quedaven danyats. L'objectiu adduït de la investigació era recaptar informació que poguera ajudar a víctimes humanes d'apoplexia, però els doctors han estat tractant durant anys a pacients d'apoplexia, i jo no veig raó alguna per la qual podria desitjar-se realitzar tals experiments amb animals.

Els mètodes d'investigació de Taub van eixir a la llum pública gràcies a la labor d'un activista encobert, Alexander Pacheco. Pacheco va informar d'haver vist desmaiar-se a un animal de pura inanició i que rebia instruccions per a turmentar i frustrar a micos, que sovint estaven capturats en bastidors a l'estil "crucifix" amb els ulls embenats i els seus caps tancats en caputxes. Se'ls havien trencat els ossos, i alguns dels micos havien patit tant que aparentment s'havien amputat a mossegades els seus propis dits. Les gàbies en les quals s'allotjaven els micos es van descriure com a oxidades i extremadament brutes. Després de prendre fotos dels micos, Pacheco es va querellar contra Taub, que va ser jutjat per crueltat amb disset càrrecs diferents, un per cada mico involucrat en els experiments. Durant el registre policial subsegüent, els investigadors del jutjat van descobrir poals de brossa plens dels cossos de micos mutilats.

Després del seu original judici, Taub va ser multat amb 3.000 dòlars per negligència al no haver proporcionat cures veterinàries a sis micos que segons es va dir necessitaven tractament urgent.

L'Institut Nacional de la Salut va cancel·lar un quantió pressupost dedicat al laboratori on treballava Taub. No obstant açò, Taub li les va enginyar perquè les condemnes no s'aplicaren. Un jutge va desestimar els càrrecs de sofriment i danys físics per subjectius i inadmissibles. Un altre jutjat va anul·lar la condemna basant-se en què la llei contra la crueltat de l'estat no podia aplicar-se en un projecte finançat amb fons federals. Una altra cort va arribar a la conclusió que els éssers humans no tenen responsabilitat legal pel seu comportament amb micos. I Taub va acabar declarant-se un màrtir de la ciència. Taub no és ni des de lluny l'únic investigador acusat de maltractaments a animals de laboratori.

- En un experiment dut a terme per investigadors de Pennsylvania es colpejava violentament un costat del cap de diversos babuins amb un martell pneumàtic. L'objectiu era investigar els efectes de certes lesions. Se suposa que els animals van ser anestesiats durant els experiments, però la Universitat de Pennsylvania va ser acusada pel United States Department of Agriculture per més de vint violacions de l'Acta de Defensa dels Animals. Es va acusar als investigadors de bromejar i riure davant la forma en què es movien els pobres babuins després d'haver-se'ls causat danys en el cervell.

- A Londres, el Real Col·legi de Cirurgians va ser trobat culpable de causar sofriments innecessaris a un mico de laboratori i se li va multar amb 250 lliures esterlines després que l'Agrupació Britànica per a l'Abolició de la Vivisecció realitzara una acusació privada, utilitzant per a açò les proves obtingudes durant un registre del centre d'investigacions del citat College. Es va informar que un mico de deu anys s'havia esvaït en el sòl de la seua diminuta gàbia a causa de la deshidratació. El cas va ser sobresegut després que el Royal College of Surgeons apel·lara amb el que en aparença eren ardis legals.

En la majoria dels països, els investigadors poden esquivar les acusacions legals tancant els seus laboratoris a calç i cant amb l'excusa que les seues activitats són experimentals (fins i tot les crueltats més increïbles poden quedar sense sanció legal si l'investigador addueix que el sofriment forma part d'un experiment).

Encara que es no s'han escatimat esforços per a introduir un marc legal per a la protecció dels animals de laboratori, s'han produït demores sorprenents. Per exemple, una cambra de segle després que s'aprovara una llei per a controlar la utilització d'animals en els laboratoris d'investigació nord-americanes, i quatre anys després que el Congrés dels

Estats Units afegira unes disposicions addicionals, el departament d'agricultura només ha presentat dues dels tres informes esperats detallant amb precisió com ha d'aplicar-se la llei. La intenció dels legisladors era assegurar-se que els investigadors prenen en consideració el benestar tant físic com a mental dels animals al seu càrrec. Mentrestant, un nombre recent d'informes oficials del departament d'agricultura dels EUA mostren que almenys en quatre de cada cinc institucions dedicades a la investigació en aquest país es maltracta o s'actua negligentment amb animals.

MENTIDA número 4: Molts defensors de la vivisecció addueixen que els experiments amb animals són condició indispensable dictada per llei per a la producció de qualsevol droga, cosmètic o un altre producte químic. Alguns portaveus diuen que no els agrada realitzar experiments amb animals, però que no els queda una altra alternativa si han de complir la llei.

Açò no és cert. Allí on existeixen lleis per a controlar la comercialització i la venda d'aquest tipus de productes, sol insistir-se en què abans de la seua venda al públic "ha de tenir-se la certesa que no causen danys a la salut humana sota condicions normals d'ús".

L'èxit d'algunes empreses que mai comproven els seus productes o els seus ingredients amb animals mostra que és perfectament possible preparar cosmètics segurs (per exemple) que no continguen ingredients experimentats amb animals.

Sota el meu punt de vista, les empreses que venen productes que s'han provat amb animals o que venen productes que contenen ingredients comprovats amb animals ho fan per voluntat pròpia; sovint perquè consideren l'experimentació animal més barata o més convenient que altres alternatives.

És necessari canviar i actualitzar la llei que controla els experiments amb animals, però no tinc cap simpatia per les empreses que encara intenten escudar-se després de la legislació existent.

MENTIDA número 5: Es diu que els científics aproven i recolzen els experiments amb animals, que els experiments amb animals han tingut com resultat una varietat d'informació molt valuosa i quasi infinita i que, finalment, dotzenes de premis Nobel han realitzat experiments amb animals com a part dels treballs guardonats.

La primera objecció, que els científics aproven i recolzen els experiments amb animals, pot rebatre's fàcilment. La Lliga Internacional "Metges per l'Abolició de la Vivisecció" té quasi sis-cents membres (tots ells eminents científics) de vint-i-vuit països diferents que s'oposen als experiments amb animals i que estan convençuts que els experiments amb animals no tenen valor.

La segona objecció, que els experiments amb animals han proporcionat un varietat d'informació valuosa i quasi infinita, està basada en una premissa tan ferma com una cadira amb dues potes. Resulta innegable que s'han realitzat molts experiments amb animals i és totalment cert que els científics han aconseguit obtenir, al llarg dels anys, una informació important. Però encara que existisca un lligam superficial entre aquestes dues veritats irrefutables, no hi ha una connexió profunda o fonamental entre ambdues.

A més, un estudi profund dels avanços científics i metges de l'últim o els dos últims segles mostra amb bastant claredat que els experiments amb animals han frenat l'avanç de la ciència i han causat més problemes dels quals han ajudat a resoldre. Proposar que a causa que els científics han efectuat experiments amb animals i han realitzat importants descobriments deu haver-hi una relació entre ambdues coses és com afirmar que, a causa que els científics han consumit cafè o te durant els experiments, les begudes riques en cafeïna deuen ser part integral del progrés científic. Finalment, s'addueix que a causa que dotzenes de científics que han realitzat experiments amb animals han sigut guardonats amb el premi Nobel, tals experiments han de tenir algun valor. Una vegada més, ens trobem davant un argument il·lògic basat en una premissa enterament falsa. La veritat és que la comunitat científica ha acceptat durant dècades que els experiments amb animals són indispensables, i per aquesta raó s'ha privat als científics que no han utilitzat animals en les seues investigacions dels honors del citat guardó. La gran majoria dels científics premiats amb el Nobel han sigut homes de raça blanca, però açò només reflecteix el fet que la majoria dels científics elegibles per als premis Nobel eren homes de raça blanca; i que el sistema estava predisposat en gran mesura a favor que els homes de raça blanca es portaren els honors.

MENTIDA número 6: Es diu que els animals no pateixen perquè no poden sentir dolor ni gaudir o patir resposta emocional alguna. Als investigadors amb escasses restes de sentiments i una remota idea del que és la compassió tal vegada els agrada pensar que açò és veritat. Però no ho és.

Els requisits per a la recepció del dolor són un sistema nerviós central, un sistema de receptors perifèrics del dolor i una sèrie de connexions neuronals entre els receptors i el sistema nerviós central. Tots els animals vertebrats posseeixen aquestes tres condicions essencials i poden sentir dolor sense cap gènere de dubte. Qualsevol persona de natural sàdic que vulga posar a prova aquesta veritat pot intentar-ho colpejant a un gat o a un gos i observant què succeeix a continuació.

L'argument que els animals no poden sentir dolor és tan absurd que resulta difícil comprendre com pugues algú pensar que siga cert. El fet és, evidentment, que els individus que recolzen aquest argument no han sigut agraciats del tot amb el do de la intel·ligència. Encara no m'he trobat amb cap investigador o defensor de la vivisecció a qui pugua atorgar-li en confiança una més que modesta intel·ligència, i trobada difícil *subestimar l'intel·lecte d'aquestes persones. De la mateixa manera, no hi ha dubte que els animals utilitzats en experiments de laboratori pateixen de fet grans dosis de malestar físic i emocional. Durant els últims anys s'han realitzat nombroses investigacions que mostren quant complex i sofisticat resulta el comportament d'animals tals com a micos, gats i gossos. Els observadors que han estudiat als animals saben que el temor i l'ansietat dirigeixen la conducta i afecten als membres de totes l'espècies i que solen presentar-se com a mecanismes d'autodefensa. De manera similar, tots els animals utilitzats en els experiments pateixen l'agonia de l'avorriment i la frustració quan se'ls confina a la solitud d'una gàbia de reduïdes dimensions durant llargs períodes de temps.

MENTIDA número 7: S'acusa als quals s'oposen a la vivisecció de tenir més consideració amb els animals que amb els éssers humans. Resulta difícil imaginar una mentida més absurda i insostenible que aquesta, encara que la solen repetir els que practiquen la vivisecció ansiosos per desacreditar als seus oponents. Ja he perdut el compte de les vegades que he hagut de sentir-la, sovint en boca de gent malintencionada, la compassió de les quals i preocupació per la raça humana és comparable al seu nivell de compassió per les víctimes de la vivisecció.

La veritat és que mai he trobat a un només membre del moviment contra la vivisecció que no estiguera també compromès en les campanyes a favor dels drets humans. Pràcticament tots els membres dirigents del moviment contra la vivisecció també han realitzat protestes públiques en contra de la injustícia, el prejudici i la crueltat envers els éssers humans. Jo mateix he sigut acusat en repetides ocasions de preocupar-me tan sols

dels animals després de passar la major part de la meua vida defensat campanyes a favor del tracte just i la millora de les condicions i drets dels pacients humans. Jo crec que les vides i el benestar de totes les criatures (humans inclosos) estan íntima i inseparablement relacionades. No té sentit afirmar que aquells que es preocupen pels animals no ho fan pels humans.

Per a donar un només exemple pràctic, jo he passat divuit anys (quasi la totalitat de la meua vida professional) realitzant campanyes contra la prescripció excessiva de tranquil·litzants i pastilles per a dormir. Quan les autoritats britàniques van prendre per fi mesures, el llavors Sotssecretari d'Estat) per a Sanitat i Seguretat Social va admetre que van ser els meus articles els que havien persuadit finalment al govern perquè prenguera tal decisió.

MENTIDA número 8: S'acusa a aquells contraris als experiments amb animals d'utilitzar arguments emocionals per a guanyar-se als indecisos.

Açò és com el llucet que es mossega la cua. No puc recordar quan vaig escoltar per última vegada un argument emocional en boca d'un enemic seriós de la vivisecció per a recolzar els seus arguments. La veritat és que no necessitem utilitzar arguments emocionals i que no volem utilitzar arguments emocionals. Aquells de nosaltres que ens oposem als experiments amb animals sabem que podem fer-ho amb major efectivitat basant-nos en arguments científics.

El problema és, no obstant açò, que els nostres oponents (aquells que desitgen la continuïtat dels experiments amb animals) no volen discutir basant-se en raonaments científics. Són ells els que insisteixen a utilitzar arguments emocionals.

Sempre que apareixen debats sobre la vivisecció en televisió o en programes de radi, aquells que la recolzen solen portar amb si a pacients que pateixen tal o com malaltia. Com a resulta natural, els pacients estan agraïts pel tractament que reben, i encara que una miqueta confosos, admeten a contracor que els experiments amb animals han de continuar si hi ha vides humanes en joc. Açò es diu xantatge moral, però no evita que els practicants de la vivisecció es recolzen en els seus seients amb aire de satisfacció i una mirada a l'estil "Xucla't aqueixa. Què has de dir a açò?". Quan els defensors de la vivisecció parlen amb els periodistes o escriuen articles en periòdics i revistes de la seua propietat citen invariablement l'opinió de pacients amb leucèmia, diabetis o alguna altra terrible malaltia.

A voltes presenten fins i tot fotografies de pacients en concret (preferiblement joves i agraciats). "Cal triar entre aquest xiquet i una rata de laboratori" solen afirmar amb desvergonyiment. Confien en el xantatge emocional descarat, tan subtil com una pintada amb aerosol, per a deixar als indecisos i malament informats en una posició incòmoda. El que sempre es dedueix d'açò és que els experiments amb animals han salvat les vides dels pacients.;Els defensors de la vivisecció utilitzen el temor i l'ansietat perquè els seus arguments prosperen. Saben que no poden obtenir la victòria sobre la base de raonaments científics, així que confien en falses argumentacions emocionals.

MENTIDA número 9: S'afirma que les institucions on es reté i s'experimenta amb els animals són inspeccionades amb regularitat per a assegurar-se que els animals reben bon tracte i consideració. Però a Gran Bretanya (sovint considerada amb la millor legislació del món) hi ha prop de 20.000 investigadors amb llicència per a efectuar experiments amb animals i prop de vint inspectors. Açò vol dir que si cada inspector realitza una visita a un científic diferent cada dia de l'any (i mai té un dia lliure, ni vacances, ni es posa malalt, ni empra un només minut emplenant la paperassa i treballa també els caps de setmana) cada científic rebrà una visita d'inspecció cada tres anys.

Sense dependre de la qualitat de les inspeccions, aquestes no són tan freqüents com per a assegurar-se que els animals reben bons tractes i que es compleix la llei. Xifres recents de la Secretaria de l'Interior Britànica mostren que en un període de dotze mesos les infraccions a la llei van augmentar en un 111%, mentre que el nombre de visites d'inspecció als laboratoris només es va incrementar en un 8%.

MENTIDA número 10: Es diu que els nazis mai van aprovar els experiments amb animals. D'açò sembla deduir-se que aquells que desaproven els experiments amb animals són d'alguna forma comparables als nazis.

Aquesta és una mentideta malintencionada i basta que apareix sovint en la propaganda a favor de la vivisecció. Se m'ha cridat nazi perquè m'he oposat als experiments amb animals. La veritat és que doctors nazis com Josef Mengele van realitzar la major part dels seus experiments amb éssers humans perquè creien que així obtindrien millors resultats. Van realitzar alguns experiments amb animals, però atès que disposaven d'un subministrament il·limitat de material humà per a experimentar no es van molestar a utilitzar gats, micos o rates. Per exemple, es diu que Mengele va

utilitzar a 400.000 presoners humans en els seus experiments. Per què raó anava a utilitzar ratolins?

MENTIDA número 11: Diuen que els experiments han de mantenir-se en secret per temor a un atemptat amb bomba per part de grups terroristes. Els experiments amb animals es mantenien en secret molt abans que explotara la primera bomba. Durant dècades, molts experimentadors amb animals han realitzat les seues activitats a porta tancada per la senzilla raó que ells mateixos saben que els seus actes són tan bàrbars, tan sense sentit i tan repugnants que si l'opinió pública sabera el que es porten entre mans es crearia una protesta generalitzada i haurien de cessar en les seues tasques. Els atemptats amb bomba als laboratoris han sigut de gran ajuda per als experimentadors amb animals, que s'han servit de tals atacs per a defensar el seu secretisme i per a atraure la simpatia de l'opinió pública. I encara més: les campanyes d'atemptats han sigut tan beneficioses en l'obtenció de suport per als experimentadors que s'ha acusat a alguns científics (i als seus defensors) d'haver-se enviat a si mateixos falses bombes i falses amenaces.

MENTIDA número 12: Quan tot la resta no té èxit, els defensors de la vivisecció solen aduir que els resultats obtinguts en laboratori poden ser utilitzats per a ajudar als animals. En teoria, és cert que els fàrmacs desenvolupats mitjançant la labor amb rates poden ser utilitzats per a ajudar a les rates. Però, pugues algú creure realment que els experiments que es realitzen amb animals de laboratori tenen com a objectiu ajudar a descobrir drogues beneficioses per a tals animals? I quants esforços es dirigeixen a convertir els resultats del laboratori en remeis pràctics per als animals? Jo sospite que més aviat poc.

El punt flac d'aquest argument està en el fet que fins i tot si els defensors de la vivisecció estigueren en veritat preocupats en l'obtenció de fàrmacs per al tractament de malalties animals, açò no donaria motiu per a torturar o matar animals per a aconseguir-ho. La gran majoria dels doctors li les enginyen per a descobrir dades valuoses sobre els seus pacients humans sense haver de realitzar experiments cruels amb ells. La veritat és que no fa falta matar a un animal per a descobrir la manera d'ajudar-li.

ARGUMENTS MORALES I ÈTICS

Igual que la majoria dels contraris a la vivisecció moderns, preferisc argumentar en contra de la vivisecció basant-se en raonaments

científics i metges. Però els arguments ètics i morals són importants i no han d'oblidar-se.

DILEMA MORAL número 1: Són els animals meres "coses" que existeixen per a ser utilitzades per la humanitat? René Descartes va ser un dels pensadors més brillants de la història i certament una de les majors personalitats del segle disset, però tenia certes llacunes i punts febles. La més important d'elles era probablement la seua creença que a causa de la seua manca d'ànima immortal, els animals no tenien vida conscient, ni desitjos, ni sentiments, ni emocions.

Els animals, declarava Descartes amb l'envejable seguretat d'un home inspirat per poderosos prejudicis religiosos, no mereixien major respecte o consideració que simples mecanismes; els cavalls no estaven més "vius", en el sentit humà del terme, que els carros dels quals tiraven. Si Descartes haguera emprat més temps a mirar al seu al voltant i menys a intentar comprendre els secrets de l'univers, s'hauria adonat del seu error. Si haguera tingut bastant sentit comú com per a parlar amb un xiquet de la seua mascota, fora aquesta gos, gat o conill, hauria donat amb la veritat: encara que ens resulte impossible imaginar-nos amb precisió com pensen els animals, o en què pensen, no hi ha dubte que són capaços de tanta reflexió com a molts humans. La simple observació hauria fet veure a Descartes que els animals pateixen el dolor i el sofriment quan estan malalts, quan s'avorreixen, se senten deprimits o infeliços, i que se senten molestos, ploren als seus sers estimats i poden embogir davant els maltractaments.

Cada membre del regne animal és diferent, però açò no vol dir que els gats estan menys vius que els francesos o que els gossos mereixen menys compassió que els xiquets. Fins i tot les rates (tal vegada el menys simpàtic i més menyspreat dels animals de laboratori) són animals intel·ligents, desperts i sociables. Poden relacionar-se unes amb unes altres i amb els éssers humans i s'avorreixen i frustren mortalment en captivitat. Però Descartes no mirava al seu al voltant i no parlava prou amb els xiquets, i les seues teories van ser ràpidament acceptades com un fet per una societat molt més procliu a formular teories que a demostrar-les amb fets. L'era un membre influent i poderós de la classe acadèmica i, el més important de tot, les seues creences coincidien còmodament amb les d'altres contemporanis.

Amb el passar dels anys, la lògica cartesiana es va estendre entre la comunitat científica, i si un científic desitjava observar les entranyes d'un gat no tenia més que clavar-ho a una taula i obrir-ho en canal. Tal científic

ignoraria els seus xiscles de protesta com a poc més rellevants que el grinyol de les frontisses d'una porta oxidada o d'una serra vella. Va ser en gran mesurada la filosofia crua, simplista i indubtablement errònia de Descartes la que va conduir a la vivisecció dels nostres dies. Per a mantenir el concepte dels animals com a "coses", més que com a individus sensibles, la major part dels investigadors han desenvolupat el costum de parlar i escriure sobre les criatures que utilitzen d'una manera totalment impersonal, utilitzant sovint un vocabulari estrany per a descriure els seus actes. Per exemple, un investigador es referirà als gats com a "preparats" descriurà els seus maulits o els seus xiscles com a "vocalització" i utilitzarà fórmules com a "insuficiència nutritiva" en lloc d'afirmar que els animals s'han mort de fam. Un grup d'investigadors va encunyar el terme "privació binocular" per a descriure la ceguesa provocada deliberadament a uns gats nounats. Quan es dona per acabat l'experiment i s'acaba amb la vida dels animals, sol utilitzar-se el terme "sacrificat" o "subjecte a eutanàsia". Tal vegada els investigadors no vulguen recordar-se a si mateixos com a assassins.

DILEMA MORAL número 2: Els animals tenen drets? Els investigadors que miren al món de manera simple solen argumentar que els animals no té drets. Quan se'ls pregunta solen respondre que els animals tenen l'únic propòsit de fer-nos la vida més fàcil. Com més s'acosten a acceptar als animals com a dignes de respecte és quan afirmen que és responsabilitat dels éssers humans assegurar-se que els animals no reben un sofriment innecessari. La paraula "innecessari" és, per descomptat, impossible de definir satisfactòriament i molt pocs investigadors arribaran a admetre que algun experiment haja portat aconseguisc un sofriment "innecessari".

Es tracta, no hi ha dubte, del mateix llenguatge elitista que s'abocava sobre les taules dels traficants d'esclaus anteriors a l'abolició a l'hora del sopar, i és el mateix tipus de llenguatge que s'utilitza (invariablement) en les taules ben assortides dels excepcionalment rics en diners i prejudicis. Els humans, solen afirmar, som el centre de l'univers. Tot la resta gira entorn nostre. Nosaltres, argumenten, estem capacitats per a fer el que vulguem amb la resta del món. Insisteixen que si no fora pels éssers humans els animals no tindrien cap paper que interpretar en la terra. Els animals, diuen, existeixen amb l'únic propòsit de subministrar-nos menjar, roba i plaure.

Aquesta actitud arrogant s'ha descrit com "especisme" i ha sigut condemnada com a cruel i insensible, però tals pensaments estan molt

estesos i no poden rebatre's amb la lògica ni cap de les restants eines de l'intel·lectual.

La ment primitiva que considera a la humanitat com l'únic propòsit de la creació i l'única raó de ser de la vida no sembla quedar afectada per res que requerisca expressions tan subtils com a intel·ligència o raó, consciència o humilitat.

DILEMA MORAL número 3: Si no és il·legal, com pot estar tan mal? Constantment m'entristeix el fet que encara hi haja homes i dones en el món que es consideren raonablement instruïts i amb la intel·ligència apropiada que puguen acceptar un argument tan estret, arrogant i despietat. Confesse que quan sent aquest argument em sent dominat per la tristesa i la desesperació.

"És contrari a la llei el torturar i mutilar éssers humans en nom de la ciència, però no va contra la llei fer-ho amb animals, així que on està el problema?" Qui pot viure amb un sentit tan absurdament mecanicista de la vida? La veritat és que el que és legal no té per què ser necessàriament moral, de la mateixa manera que el moral no té per què ser legal. Fa unes poques generacions, la posició legal d'una persona de raça negra a Amèrica no distava molt de la d'un camp de dacsa. La veritat és que el legalment acceptable i el moralment acceptable són dues coses diferents. La majoria de nosaltres estarem d'acord en què és immoral amenaçar o atemorir als xiquets innecessàriament, però tals actes, quan es produeixen en el si familiar, rares vegades són il·legals. Sota certes circumstàncies, la violació no és punible legalment. Vulgues açò dir que és moralment correcta? Aparcar el cotxe en lloc indegut és il·legal. Però és immoral? Si portem el concepte de "dret legal és igual a dret moral" fins a les seues últimes conseqüències, considerem què passaria si ens visitaren uns extraterrestres.

D'acord amb la legislació vigent, cap ésser de l'espai exterior, sense importar l'encantador, amable o amant de la pau que siga, pot quedar protegit contra la brutalitat. Nosaltres som l'única espècie protegida per la llei contra l'ús de la força bruta. Un científic investigador estaria en posició d'efectuar experiments amb un alienígena, escudat en el coneixement que tals actes són legalment correctes. No resulta difícil trobar molts altres punts febles en aquest argument, tan divulgat com a estret i simplista.

Per exemple, queden els animals fora de la llei per que no tenen ànima? I si és així, com sabem que no tenen ànima? I si és cert que no tenen

ànima (i se'ls nega per tant la vida eterna), què ens dóna dret sobre la vida que sí tenen? I què passa amb les persones que creuen en la teoria de la reencarnació? D'acord amb les seues creences, un científic que trosseja un ratolí pot estar acabant amb un parent seu. Són errònies tals creences? Manquen de base legal o moral? Estem en posició d'emetre judicis sobre les creences teològiques dels nostres veïns per la simple raó que la llei no prohibeix una activitat en particular? No hi ha resposta senzilla a aquestes preguntes, i jo només les cite per a aclarir que no existeix vincle inevitable entre les activitats legalment acceptables i les moralment acceptables. Però hi ha un altre argument que, al meu entendre, mostra amb claredat meridiana que, en conjunt, resulta perillós assumir, com a molts practicans de la vivisecció fan, que atès que el seu treball és legal també ha de ser moral i ètic per necessitat. L'argument final fa referència al concepte de consentiment.

Un investigador que desitge experimentar amb un ésser humà ha d'obtenir primer el consentiment d'aquest. Sense consentiment, qualsevol acte de vivisecció en la persona d'un ésser humà pot considerar-se un acte criminal. Però com pot obtenir un investigador el consentiment d'un mico quan es planeja un experiment? Encara que l'obtenció del consentiment resulte impossible, sabem que els micos poden comunicar-se uns amb uns altres i amb els éssers humans. Així que, què atorga dret moral a un investigador per a assumir que el mico ha donat el seu consentiment o per a donar per descomptat que l'obtenció del mateix no és necessària? La llei dirà que un mico no és un ésser humà i que per tant no té drets legals, però moralment no és tan fàcil saber què és correcte i què no ho és.

Que la vivisecció siga legal no vol dir que siga moralment correcta.

DILEMA MORAL número 4: Els animals no importen perquè no poden pensar, sentir o patir.

Ja he explicat que els animals sí poden sentir dolor i que sí poden patir, així que l'únic punt d'aquest argument que necessita ser rebutat és que els animals no poden pensar.

La primera vegada que vaig sentir aquest argument va ser durant un programa de televisió

fa alguns anys. Un científic, embotit en el seu vestit negre, va afirmar tal cosa com si fóra un fet irrefutable i com si amb açò excusara qualsevol

atrocitat. "Els animals no poden pensar" va dir taxatiu mentre mirava al seu al voltant com donant el tema per resolt.

"I què passa amb els bebès nounats?" va preguntar un jove amb el pèl tenyit de verd i amb un assortiment de *imperdibles penjant del seu nas i orelles.

"Poden pensar?" Va fer una pausa i va meditar uns instants. "I què passa amb els retardats mentals, els mancats d'educació i els que pateixen de demència senil?" Ell tenia tota la raó, i el científic va quedar sense resposta. El fet que els animals no puguin pensar (suposant que tal cosa siga certa) no és excusa per a tractar-los sense respecte.

Però, és cert que els animals no poden pensar? Existeix una bona raó per a creure que un bebè de mico no sent gens quan se li separa de la seua mare i de la seua família, se li col·loca en un contenidor i se li abandona, en solitud, durant setmanes? Només perquè els animals no parlen el nostre llenguatge, tenim dret a assumir que són estúpids? Aquest és, sense cap dubte, el tipus d'argument acceptat per un anglès colonialista de la pitjor

mena. "Els nadius no parlen anglés, de manera que han de ser ximplers" diria aquest amb tota ximpleria.

La veritat no és tan senzilla.

Per exemple, com tots els que han viscut amb un gat poden confirmar, no té sentit afirmar que els gats són incapaços de raonar. Són animals d'intel·ligència i sensibilitat notables. Poden comunicar-se uns amb uns altres i amb els éssers humans de manera molt efectiva. I posseeixen aptituds de les quals nosaltres manquem per complet. Existeixen, per exemple, nombrosos casos de gats que han trobat el camí de tornada a casa després d'escapades de diversos centenars de milles. Gats els amos dels quals havien mort van recórrer milles i milles (travessant autopistes, rius i vies de tren i creuant ciutats i camps) per a reunir-se amb altres humans que apreciaven. Sense mapes ni brúixoles, els gats poden realitzar llargs i esgotadors viatges amb sorprenent domini.

No sabem quant intel·ligents són els altres animals, però tampoc sabem fins que punt són estúpids. L'única cosa que sabem amb certesa és que no hi ha criatura en el món tan cruel com alguns dels humans que treballen en els laboratoris experimentals.

Aquells que defensen la utilització d'animals en experiments també adueixen a voltes que els que s'oposen a açò són culpables de antropomorfisme i que es preocupen innecessàriament de criatures les vides de les quals i estil de vida no comprenem del tot. Estem, segons diuen, projectant els nostres sentiments, temors i esperances en els animals que utilitzen.

Com de costum, hi ha grans dosis d'arrogància en aquest argument, doncs aquells que ho defensen semblen voler dir que encara que estem sobreestimant les necessitats i drets dels animals, ells fan el que deuen.

La veritat, com sempre, és que els defensors de la vivisecció es veuen limitats per la seua pròpia falta de percepció, i que encara que li les han enginyat per a iniciar un corrent de pensament han sigut incapaços d'arribar a una conclusió assenyada. És totalment cert que els animals no són com les persones i que seria estúpid imaginar que veuen les coses de la mateixa manera que nosaltres. Cada animal veu el món sota una llum diferent. Els animals no són com les persones, però tampoc són com a pedres. Els gats pensen i es comporten com a gats. Els micos pensen i es comporten com a micos.

Els gossos pensen i es comporten com a gossos. Únicament quan hàgem fet un esforç per a comprendre com pensen els gossos i com es comporten podrem entendre en tota la seua extensió el seu sofriment quan són utilitzats com a animals de laboratori.

Tots els animals són diferents. Els gats mengen ratolins recentment morts. Les vaques mengen herba. Els micos se serveixen de les seues cues per a agafar-se als arbres. Les rates són felices menjant coses que a nosaltres no ens agradaria ni trepitjar. Encara que és evidentment incorrecte antropomorfitzar i considerar les ambicions i esperances segons pautes de conducta que poden resultar equívokes, ens és perfectament possible aprendre prou sobre el comportament animal com per a entendre què els agrada i què els disgusta.

En 1965, el Govern britànic va decidir que la fina tela metàl·lica hexagonal que cobria el sòl dels galliners resultava incòmoda per als pollastres. Un comitè benintencionat d'experts va decidir la conveniència d'utilitzar un filferro més gruixut. Però quan se'ls va oferir als pollastres l'oportunitat de triar van mostrar, amb tota claredat, una preferència pel filferro prim i hexagonal. I els pollastres van desacreditar al distingit equip d'experts que havia aconsellat al Govern, doncs li les havien enginyat per a mostrar les

seues preferències (d'entre dues opcions cruels). L'acurada observació dels animals fa possible decidir què tipus de vida prefereixen i també ens descobreix que sempre trien la menys molesta de les opcions disponibles.

Però les persones que duen a terme experiments amb animals no es preocupen a descobrir què agrada als animals que utilitzen. No volen saber que els animals dels quals se serveixen tenen suficient intel·ligència com per a prendre decisions. No els agrada pensar que els animals que tanquen poden preferir un tipus de vida diferent. La veritat és que les condicions en les quals viuen els animals de laboratori són cruels, cruels i atroces. La manera en què s'utilitza i es maltracta als animals mostra que els que realitzen experiments amb animals mai s'han pres la molèstia de comprendre a les criatures les vides de les quals tant menys preuen. La ironia final és que els investigadors solen adduir que poden emetre judicis sobre pautes de conducta o de la toxicitat de les substàncies a prova mitjançant l'observació en laboratori. De fet, tals observacions i judicis manquen de valor, doncs les circumstàncies en les quals es manté i prova als animals són antinaturals i molt allunyades de la realitat.

DILEMA MORAL número 5: No importa si els animals poden pensar o no: nosaltres som més forts i més poderosos que ells, i açò ens dóna dret a fer amb ells el que ens plaga.

Sorprenentment, aquest argument es defensa amb freqüència, i sembla haver-hi gran nombre de practicants de la vivisecció convençuts que els forts tenen el dret moral de fer el que els plaga amb els febles. Aquells que defensen aquest argument no semblen advertir que el mateix argument pot aplicar-se amb igual lògica a la raça humana. Així que, si resulta perfectament correcte i just que els humans torturen, mutilen i maten babuïns perquè som més forts i poderosos que ells, deu llavors acceptar-se que els humans més forts i poderosos facen ús dels més febles per a les seues pròpies finalitats. Si és moralment acceptable que un investigador faça ús d'aquest argument per a defensar els experiments amb gossos, què pot evitar que el mateix argument s'utilitze per a justificar els experiments amb xiquets, ancians, retardats mentals o minusvàlids? Els científics que defensen aquest argument haurien de pensar acuradament sobre la seua pròpia posició en la nostra societat. Si els poc agraciats intel·lectualment i els socialment inútils es poden utilitzar en els experiments, els mateixos practicants de la vivisecció estarien entre els primers a seleccionar per a la mort en laboratori. La veritat és que si la set de coneixement s'accepta com a raó per a la crueltat, hem de tenir en compte que sovint els resulta molt difícil als

científics traçar una divisòria moral entre la utilització d'animals en els experiments i l'ús d'éssers humans.

Finalment, val la pena recordar que, encara que molts científics estan prests a excusar l'acte més freturós de sentit basant-se en la recerca de coneixements, molt pocs científics, si hi ha algun, estan preparats per a pagar els seus experiments de la seua butxaca o disposats a realitzar-los en el seu temps lliure. La gran majoria dels experiments científics d'avui dia els realitzen científics molt bé pagats que treballen en laboratoris ben equipats. Sovint, els diners que gasten és de vostè. Aquells ciutadans que troben inacceptables els experiments amb animals (malgrat el "coneixement" que aquests puguen proporcionar-nos) haurien de també tenir en compte que la gran majoria de tals experiments es finança amb diners públics en un moment en què tant doctors com a professors coincideixen que la sanitat pública pateix de falta de pressupostos.

Em pregunte quants experimentadors amb animals continuarien amb els seus treballs (decidits a augmentar el balanç de coneixement científic pel bé de la humanitat) si en lloc de rebre sous astronòmics de l'erari públic hagueren de pagar-se els experiments de la seua butxaca. Em fa l'efecte que molts científics trobarien de sobte una mica millor en el que ocupar-se. En altres paraules, a molts practicants de la vivisecció no els guia la recerca de coneixement, sinó l'etern i simple ànim de lucre.

DILEMA MORAL número 6: Els experiments amb animals queden justificats perquè sense ells es frenaria el progrés. Un dels trucs favorits d'aquells que defensen l'experimentació amb animals és seleccionar una data adequada del passat, assenyalar tots els avanços científics assolits des de llavors i aduir a partir d'ací que sense l'experimentació amb animals tot açò haguera sigut impossible.

Aquest argument és a la lògica el que els bombons a una dieta equilibrada.

Primer, resulta il·lògic argumentar que l'existència d'experiments amb animals és sinònim de la seua rellevància, necessitat o productivitat. La veritat, com demostraré més endavant, és que els experiments amb animals han frenat el progrés més que accelerar-ho. Podria aduir-se que perquè algunes persones han aconseguit córrer més ràpid o saltar a major altura des de l'inici dels experiments amb animals, existeix una relació entre ambdues coses. Amb la mateixa ximplesa podria dir-se que el desenvolupament de la televisió és resultat dels experiments realitzats amb

animals i que sense torturar micos, gossos i gats encara hauríem de confiar en el pregoner.

Segon, fins i tot quan els experiments amb animals hagueren sigut de rellevància, seria absurd afirmar que sense els mateixos no s'hauria obtingut cap avanç científic. Açò és un greu insult a la intel·ligència i a la ingenuïtat dels científics, i pressuposa que els únics científics capaços de pensar per si mateixos són els que trossegen animals. Açò no té sentit. Ningú es queixa que s'haja frenat el progrés perquè als científics no se'ls permet experimentar amb éssers humans.

DILEMA MORAL número 7: La utilització d'animals en els experiments està justificada pel fet que tals investigacions augmenten els nostres coneixements. Els científics solen justificar els seus treballs adduint que amb açò ajuden a salvar vides. Estan explotant descaradament els temors i ansietats de l'opinió pública en un intent de salvaguardar les seues pròpies carreres. Però tals arguments només se sostenen davant l'absència de proves. cada vegada són més els científics que es veuen obligats a abandonar aquesta línia de defensa.

Quan es veuen acorralats i incapaços de defensar els seus treballs basant-se en criteris científics i mètics, els científics solen adduir que els seus treballs

queden justificats perquè augmenten el bagatge de coneixement humà. Segons diuen, els seus treballs es justifiquen per si sols i no tenen perquè tenir una finalitat pràctica.

Possiblement siga igual d'inútil intentar tirar per terra aquest argument basant-nos en criteris morals o ètics com l'haguera sigut intentar dissuadir a Josef Mengele dels seus atroços treballs dient-li que estaven "mal".

Al llarg de la història sempre hi ha hagut científics disposats a afirmar que la recerca de coneixement justifica qualsevol activitat, sense importar el repugnant que aquesta siga. Igual que els científics japonesos i nazis que experimentaven amb éssers humans i estaven convençuts que els seus treballs quedaven justificats, els experimentadors amb animals d'avui dia creuen que la seua labor, encara que siga una salvatjada, està justificada perquè contribueix a augmentar el total de coneixements humans.

Però aquells que estan convençuts de la validesa d'aquest argument haurien de preguntar-se a si mateixos on ha de traçar-se la línia límit, si és que hi ha alguna. Justifica l'afany de coneixement qualsevol activitat? Alguns

científics respondrien afirmativament; i no falten proves que avui dia, en el món occidental, encara queden doctors desitjosos de realitzar experiments arriscats amb els pacients humans al seu càrrec sense sol·licitar el consentiment d'aquests. En el meu llibre *L'Escàndol de la Salut* ja vaig descriure una varietat d'experiments, incloent un en què se subministraven unes gotes per als ulls a certes dones amb la finalitat d'estudiar la formació de cataractes experimentals i un en el qual se subministraven certes drogues a uns xiquets per a frenar la seua recuperació natural després de patir infecció de fetge.

Tal vegada els més sorprenents de tots van ser els experiments dirigits per la doctora Myrtle McGraw de la Columbia University d'Estats Units. McGraw va utilitzar en els seus experiments un total de quaranta-dos bebès d'edats compreses entre els onze dies i els dos anys i mitjà. Tals experiments comprenien la permanència dels xicotets sota l'aigua per a estudiar la seua resposta.

En l'informe que va redactar per a descriure els seus treballs, la doctora McGraw escrivia que "els moviments de les extremitats indiquen desesperació" i continuava per a afirmar que els bebès s'agarraven a la mà dels investigadors i que lluitaven per apartar l'aigua dels seus rostres. McGraw semblava sorprendre's que "la ingestió de fluid és considerable" i que feia tossir als xiquets.

Durant les últimes dècades, milers de pacients humans han sigut subjectes a cirurgia cerebral experimental (aquells lectors que desitgen més informació sobre aquest assumpte poden llegir el meu llibre *Paper Doctors*). A Gran Bretanya, per exemple, hi ha cirurgians que van acabar per danyar de forma deliberada i permanent el cervell de nombrosos pacients en els seus intents per tractar desordres tan variats com a èczema, asma, histèria, reumatisme crònic, anorèxia nerviosa, tuberculosi, hipertensió, angines i ansietat produïda per toxicitat barbitúrica. Hi ha pacients als quals se'ls han injectat cèl·lules canceroses per a comprovar si desenvolupaven càncer. Sense que ningú es molestara a obtenir el seu consentiment, a nombrosos pacients de tot el món se'ls subministren fàrmacs nous i no comprovats per a descobrir els seus efectes.

Molts científics que realitzen i defensen experiments amb animals també defensen els experiments amb éssers humans, i argumenten que tals pràctiques estan justificades bé perquè augmenten la suma de coneixements humans o perquè ajuden a la classe mèdica a desenvolupar nous tractaments. Un científic nord-americà va assenyalar recentment que "una vida humana no és gens comparat amb un nou descobriment... la

fi de la ciència és l'avanç de la humanitat àdhuc sacrificant vides humanes". Quan a un altre científic se li va acusar d'haver utilitzat a personal d'infermeria per a un experiment, va contestar que no podia utilitzar científics en els seus experiments perquè resultaven massa valuosos.

DILEMA MORAL número 8: Cada any es "sacrifiquen" milers d'animals perquè estan malalts o abandonats. Sembla lògic utilitzar aquests animals en lloc de malgastar-los.

El que els científics a favor d'aquest argument no adverteixen és que hi ha una diferència considerable entre acabar amb la vida d'un animal sense dolor i sotmetre-ho a una sèrie de procediments científics dolorosos, humiliants i degradants.

Si aquest argument fóra acceptable, també resultaria lògic utilitzar éssers humans moribunds, solitaris o "no desitjats" per a l'experimentació.

Els científics a favor d'aquest argument tampoc s'adonen que el sacrifici d'animals a causa de malaltia o abandó es realitza per a satisfer necessitats humanes, i no les dels animals. El sacrifici d'animals per la simple raó que constitueixen un superàvit és moralment injustificable. Resulta absurd intentar construir un argument ètic amb premisses èticament insostenibles.

LA INCONGRUÈNCIA FINAL

La major part dels científics que defensen els experiments amb animals addueixen en primer lloc que els resultats de tals experiments poden utilitzar-se en la prevenció o el tractament de malalties que afecten als éssers humans, i segon que els animals són tan diferents dels éssers humans que no fa mancada preocupar-se que patisquen cap tipus de dolor o molèstia.

Aquests dos arguments no encaixen.

Si els animals són tan similars als éssers humans com perquè els resultats de les investigacions siguin de valor per a la classe mèdica, llavors els milers d'experiments atroços que es duen a terme diàriament són excessius, inexcusables i imperdonables moral i èticament.

D'altra banda, si els animals són tan diferents dels éssers humans que no pateixen durant procediments que resultarien evidentment atterridors i

enormement dolorosos als éssers humans, llavors els resultats de tals experiments manquen de valor.

Capítol IV

ARGUMENTS CIENTÍFICS I MÈDICS

Als practicants vivisecció no els agrada enfrontar-se a aquest tipus d'arguments perquè no poden donar-los resposta. La veritat és que la vivisecció està basada en una sèrie de mites, càlculs i conceptes erronis.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 1: Hi ha diferències entre els éssers humans i els animals utilitzats en els experiments.

No fa mancada ser un geni per a adonar-se que hi ha certes diferències insalvables entre un ésser humà i una rata.

Però a part de les evidents diferències anatòmiques, hi ha moltes diferències fisiològiques subtils entre els animals que s'utilitzen en els procediments experimentals i el cos humà. A més, moltes de les malalties que maten o danyen als éssers humans no afecten a altres membres del regne animal. Per exemple, els càncers que afecten als pacients humans són molt diferents dels càncers que afecten als ratolins. La artritis, l'esclerosi múltiple i l'alta pressió sanguínia afecten sovint als éssers humans, però no es produeixen en cap altre ser del regne animal. El tipus de tuberculosi que afecta a la gent és molt diferent del tipus que es produeix artificialment en animals.

També hi ha enormes diferències en la manera en què els fàrmacs afecten a altres membres del regne animal. La penicil·lina mata als gats i als conillets d'índies, però pot salvar éssers humans de la mort per infecció. Les aspirines també maten als gats, alhora que resulten efectives com analgèsic per als pacients humans. L'arsènic és perillós per als humans, però els seus efectes són molt diferents en rates, ratolins o ovelles. Els esteroides danyen als ratolins de manera diferent que als humans, però la talidomida provoca problemes majors quan se subministra a humans en gestació. La morfina és un sedant per als humans, però excita als gats, a les cabres i als cavalls, mentre que la insulina produeix deformitats en gallines, conills i ratolins.

Les diferències són inacabables, i els investigadors que han estudiat el tema creuen ara que mitjançant l'experimentació de nous productes i procediments en animals es posen en perill vides humanes. Molts

fàrmacs en particular s'han llançat al mercat amb entusiasme després que el seu subministrament a animals haja produït resultats aparentment optimistes. Després, després de la seua ingestió per nombrosos pacients reals, ha quedat clar que les proves prèvies eren errònies. Resulta impossible afirmar amb precisió quants pacients han mort o han quedat seriosament danyats a causa de l'excessiva confiança d'algunes empreses i agències farmacèutiques responsables de la verificació de nous medicaments, però la xifra total a nivell mundial ha d'aconseguir actualment centenars de milers.

Un informe recent publicat en el Diari de Medicina Britànic mostra que quatre de cada deu pacients que prenen un medicament amb recepta poden patir efectes secundaris greus o notables, mentre que molts observadors coincideixen a afirmar que la incidència de iatrogènesi (malaltia provocada per fàrmacs) és avui dia tan gran que aproximadament una de cada deu llits d'hospital està ocupada per un pacient que ha emmalaltit per prescripció facultativa. Avui dia, si un pacient pateix dues malalties hi ha grans probabilitats que la segona siga resultat del tractament rebut per a sanar la primera. El meu llibre L'Escàndol de la Salut conté proves detallades que mostren l'abast de la iatrogènesi.

Tradicionalment, l'oposició als experiments amb animals ha sigut promoguda per gent que la criticava basant-se en arguments morals o ètics. L'oposició a la vivisecció prové en gran mesura de gent amant dels animals, amb molt de fàstic (no sense raó) per les indescriptibles agonies que pateixen els animals en nom de la ciència. No obstant açò, la naturalesa d'aquesta batalla contra la vivisecció està canviant.

Durant molts anys, la major part dels investigadors ha romàs apartada de la polèmica sobre la vivisecció. Molt pocs membres de la classe mèdica s'han involucrat directament en el tema, i relativament pocs s'han interessat si més no per aquest assumpte.

Avui dia, com a resultat de l'enorme epidèmia de iatrogènesi que assota al món i que ha quedat àmpliament reconeguda com només una de les conseqüències de la nostra excessiva dependència dels experiments amb animals, un nombre cada vegada major de metges estan alçant la seua veu en contra de la vivisecció. Actualment, la major part dels investigadors que han oferit qualsevol opinió sobre el tema ho han fet per a expressar el seu ferm rebuig a la vivisecció, i no basant-se en arguments morals o ètics, sinó amb criteris científics i metges.

Els metges d'avui dia estan preocupats per la vivisecció no solament per raó del dany que aquells que la practiquen provoquen en els animals, sinó a causa del dany que els resultats derivats d'aquesta produeixen en els éssers humans.

Els físics i els cirurgians han assenyalat repetides vegades que els resultats obtinguts a través de l'experimentació amb animals mai pot aplicar-se a pacients humans.

"A ningú se li ocorreria provar un medicament dirigit als xiquets amb pacients de la tercera edat" va argumentar fa poc un eminent doctor suís en una conferència convocada per la Lliga Internacional "Metges per l'Abolició de la Vivisecció" que va tenir lloc a Berna, Suïssa. "Però permetem alegrement que els investigadors realitzen experiments amb animals totalment diferents, tant anatòmica com fisiològicament als humans. No és sorprenent que els resultats que obtenen siguen com a molt inútils."

Un eminent nord-americà va assenyalar que les proves de toxicitat practicades en animals ignoren el fet que moltes malalties són resultat de les nostres pròpies ments. "Els animals no pateixen l'estrès i l'ansietat de la mateixa manera que nosaltres" assenyalava. "Així que el comprovar medicaments amb animals comporta resultats irrellevants. Els animals pateixen d'estrès... però les seues respostes són diferents!" "Jo mai havia pensat molt en els experiments amb animals" va confessar un físic alemany.

"Però quan et pares a pensar sobre tot el sistema de proves de medicaments en animals com a rates i gats és per a tornar-se boig. Com pot esperar-se comprovar un medicament per a la pressió alta en animals que mai la pateixen?" O, com afirmava un doctor amb el qual vaig estar conversant: "A ningú se li ocorreria comprovar una droga per als problemes premenstruals en xics joves, però açò encara tindria més sentit que fer-ho amb mascles de rata".

Fins i tot la menor diferència anatòmica o física pot inutilitzar el resultat d'un estudi amb animals. Pitjor encara, si es prenen de debò poden produir informació perillosament equívoca. La comprovació de medicaments amb ratolins abans del seu subministrament a xiquets és absurda per complet.

Permetria vostè que un cirurgià que només ha practicat amb ratolins operara d'apendicitis al seu fill? Volaria vostè en un avió pilotat per algú

que només ha muntat amb bicicleta? Tindria sentit comprovar un examen universitari amb conills? La veritat és que, diguen el que diguen els que la practiquen, la vivisecció no té res a veure amb la ciència o la medicina. Es realitza la quantitat d'experiments amb animals que es realitza, els autèntics conillets d'índies són les primeres dues o tres generacions d'humans que utilitzen una nova tècnica o nou medicament. Confiar en proves amb animals implica que els productes classificats com a assegurances es llancen al mercat amb massa rapidesa i es prescriuen per part de metges i doctors d'hospital a milers o fins i tot milions de pacients sense estar convenientment provats. No resulta doncs sorprenent que quan es produeixen problemes (com sol succeir avui dia) aquests succeeixen a gran escala.

Els experimentadors amb animals permeten que les empreses farmacèutiques llancen al mercat nous fàrmacs sense comprovar-los per a veure si són segurs, i animen la complaença entre els doctors que les prescriuen, que no reben la informació que deuriem sobre els efectes secundaris perquè se'ls ha assegurat que tals medicaments són del tot fiables.

La conseqüència de la nostra confiança en les proves amb animals és la comprovació de medicaments i tècniques noves i insegures en gran nombre de gent per la senzilla raó que els fabricants de tals medicaments o equips mèdics volen obtenir ingents beneficis al més prompte possible. La vertadera ironia és que encara que els experiments amb animals s'utilitzen amb freqüència en les empreses farmacèutiques davant el llançament de nous productes i que se cerca desesperadament la informació que sembla suggerir que els productes són segurs, els mateixos experiments es rebutgen com a confusos o irrellevants quan produeixen resultats que podrien frenar o ralentir l'exploració comercial d'un nou fàrmac.

De fet, la incongruència última és que les empreses farmacèutiques neguen la rellevància dels experiments amb animals quan els pacients aflagats per l'ús de medicaments o cosmètics pretenen utilitzar-los com a prova en querelles criminals contra els fabricants. Per exemple, una xica americana, després de patir danys en la vista en utilitzar un xampú, va denunciar al fabricant basant-se que el producte havia sigut qualificat com no irritant després de ser provat amb animals. No obstant açò, el jutge d'Ohio al càrrec del cas va dictar sentència a favor del fabricant en considerar que no existia fonament en afirmar que les proves efectuades amb conills puguen utilitzar-se per a predir els resultats amb humans.

O considere's el cas d'una dona que va portar a judici a un important fabricant de medicaments basant-se que el fàrmac que havia pres li havia provocat paràlisi i danys en la vista. Va intentar aportar com a prova que la companyia havia disposat durant més de vint anys d'informació segons la qual el medicament havia danyat la vista de conills, havia encegat i matat bous i ovelles crescudes i que havia matat o paralytitzat gossos. L'empresa farmacèutica va combatre els càrrecs de negligència basant-se en què cap d'aquests experiments era de rellevància per als éssers humans.

Si aquests experiments no són de rellevància per als éssers humans, per què es duen a terme? Pot algú creure seriosament que les empreses químiques proven un xampú amb conills perquè li'l volen vendre als conills? A voltes, els absurds pretextos que les empreses addueixen per a realitzar experiments amb animals arriben a nivells de surrealisme sorprenents.

Per exemple, durant les últimes dècades les empreses tabaqueres s'han omplert la boca amb les xifres de milions de dòlars invertits en investigació. I encara que els resultats no s'han considerat del tot fiables i encara que han estat prop d'admetre que existeix una relació entre fumar cigarrets i patir càncer, els portaveus de les empreses tabaqueres han trobat explicacions notablement enginyoses.

Cite a continuació, a títol d'exemple, una conversa que va tenir lloc entre un advocat que representava a la família d'una dona morta de càncer de pulmó després de fumar cigarrets durant quaranta-tres anys i Mr. Kinsey Dey, el president d'una empresa fabricadora de cigarrets. D'acord amb l'informe aparegut primerament en el Wall Street Journal i més tard en The Economist, l'advocat va demanar a Mr. Dey que explicara el propòsit de l'experiment durant el qual es va impregnar el llom afaitat de diversos ratolins amb el quitrà extret del fum dels cigarrets.

MR. DEY: -Per a intentar reduir els tumors del llom dels ratolins.
ADVOCAT: -No tenia res a veure amb la salut o el benestar dels éssers humans?

MR. DEY: -Açò és.
ADVOCAT: -Quant va costar l'experiment?

MR. DEY: -Possiblement més de 15 milions de dòlars. A algunes persones de natural cínica pot semblar-los improbable que un fabricant de cigarrets es gaste 15 milions de dòlars a intentar salvar a uns ratolins o a millorar les seues condicions de vida.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 2: Encara que la gran majoria d'investigadors amb animals no estiguen qualificats mèdicament i no tinguen experiència pràctica o clínica de cap classe, la major part dels quals

defensen els experiments amb animals ho fan admetent que els resultats obtinguts poden ser utilitzats per a salvar vides humanes.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 2: Encara que la gran majoria d'investigadors amb animals no estiguen qualificats mèdicament i no tinguen experiència pràctica o clínica de cap classe, la major part dels quals defensen els experiments amb animals ho fan admetent que els resultats obtinguts poden ser utilitzats per a salvar vides humanes.

Aquesta és, per diversos motius, la major i més efectiva de les mentides, doncs constitueix la base del poderós argument emocional que pot resumir-se com l'opció "o la rata de laboratori o el seu propi fill". Fa una dècada, més o menys, s'acusava als activistes defensors dels drets dels animals i als contra la vivisecció d'utilitzar arguments emocionals per a recolzar les seues conviccions. Avui dia, ara que els contraris a la vivisecció estan desitjosos de discutir amb criteris científics, l'alt comandament pro vivisecció es veu obligat a confiar quasi per complet en un argument emocional.

Per a recolzar aquest argument emocional, els defensors de la vivisecció argumenten sovint que tot avanç mèdic es deu a l'experimentació amb animals. Però quan se'ls pressiona perquè definisquen aqueixos avanços o descobriments que acrediten als experimentadors amb animals, solen triar un o més de la llista següent. Una anàlisi dels fets mostra ràpidament la naturalesa espúrea de la seua defensa.

Es diu que els experiments amb animals han ajudat als metges a comprendre les malalties coronàries i a descobrir nous tractaments per a problemes tals com l'alta pressió sanguínia. És del tot cert que avui dia sabem molt més sobre les malalties coronàries i de l'alta pressió sanguínia que fa un segle. És del tot cert que els cardiòlegs tenen accés a una enorme varietat de píndoles i tractaments per als problemes circulatoris. I també és veritat que s'han realitzat milers d'experiments amb l'excusa de cercar cures per a l'alta pressió sanguínia i les malalties coronàries.

Però tota la informació útil que disposem sobre les causes de les malalties coronàries i de l'alta pressió (estrès, falta d'exercici, obesitat, tipus de personalitat, tabaquisme, excés de greixos en la dieta, etc.) s'ha obtingut estudiant éssers humans, i no gats o rates. L'enorme nombre d'experiments amb animals que s'ha efectuat és del tot irrellevant i totalment inútil. Els animals que s'utilitzen en els experiments de laboratori no solen patir malalties tals com l'alta pressió sanguínia. Els investigadors només poden provocar hipertensió en

els animals que utilitzen a força de taponar les artèries, extraure els renyons o en interferir amb l'anatomia i fisiologia normal de l'animal de manera tal que qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència.

Fa ja quinze anys que vaig apuntar que la major part dels casos d'hipertensió sanguínia poden controlar-se, almenys en part, ensinistrant als pacients en les tècniques de control de l'estrès, el control de pes, l'exercici controlat, etcètera. Fa quinze anys, aquesta proposta van ser considerades herètics per la jerarquia mèdica, i almenys un doctor en Medicina va anunciar que se m'hauria de fer callar per atrevir-me a criticar la infinita bondat de la teràpia amb medicaments, però avui dia dubte que quede un metge sobre la faç de la terra que no estiga d'acord amb la meua teoria.

El treball de recerca que ens ha aportat les proves que necessitàvem per a comprendre les malalties coronàries i l'alta pressió no va arribar de la mà de senyors en bata blanca que treballaven en laboratoris secrets, sinó gràcies a la pràctica de metges que atenen a pacients reals en hospitals i clíniques. La informació pràctica i útil que ajuda a aquests a controlar les malalties coronàries en el món occidental és resultat de la redacció de bons historials mèdics i de l'observació dels hàbits i normes de conducta dels pacients.

La droga per al cor més útil encara és el digital, una substància que s'ha utilitzat durant segles i que s'obté de la planta didalera des de molt abans que els científics de segona classe començaren a demanar diners públics a cabassos per a trossejar rates. Irònicament, si haguérem confiat en els experiments amb animals per a comprovar si el digital era de valor, els metges mai s'haurien atrevit a subministrar tal substància a un pacient humà. El digital és tan tòxic per als animals que mai s'hauria aprovat per al seu ús en medicina.

Els diners que hem abocat en l'experimentació amb animals és diners tirats. Haguérem salvat moltes més vides, així com millorat enormement l'estat de la sanitat pública, si haguérem gastat els diners en campanyes sobre els perills de l'excés de grassa animal en la dieta, els perills del tabac, la importància de fer exercici regularment i la importància de l'estrès. El fet és que es continua gastant diners en les proves amb animals perquè no es guanya molts diners venent informació sobre com romandre sa. Els doctors, les empreses farmacèutiques i els experiments amb animals depenen tots d'un sistema basat en la prescripció de medicaments amb la finalitat d'enriquir-se, i l'única manera d'aprovar la comercialització d'un fàrmac és la seua comprovació en animals.

Les proves amb animals tenen l'avantatge addicional que qualsevol problema o inconvenient que pugui aparèixer pot ignorar-se com a irrellevant basant-se en què les proves amb animals són així mateix irrellevants per als éssers humans. El mercat de fàrmacs és un negoci hipòcrita, i les empreses farmacèutiques saben que si els seus productes anaren provats amb éssers humans molt pocs podrien comercialitzar-se, i els seus beneficis econòmics s'enfonsarien.

No fa mancada ser un geni de la medicina per a advertir que si es prova un nou fàrmac per a la hipertensió sanguínia en un grapat de rates que mai pateixen tals molèsties en condicions normals no pot esperar-se obtenir resultats fiables; i açò és exactament el que succeeix. Encara que sembla increïble, als pacients humans se'ls prescriuen fàrmacs que semblen no causar dany als animals, encara que ningú tinga ni la més remota idea de quins poden ser els efectes a llarg termini. Fins a l'alta jerarquia mèdica ho admet. Molts doctors m'han confessat en privat que quan s'aprova un fàrmac per a la seua prescripció no se sap què passarà quan els humans ho prenguen. Els primers pacients que prenen un fàrmac recentment eixit al mercat són conillets d'índies, i durant els primers dotze mesos d'existència del producte hi ha milers de pacients que pateixen efectes secundaris molestos o greus. Les proves preliminars amb animals es realitzen per a comercialitzar els productes, no per a assegurar la seua fiabilitat. Si un comprova un fàrmac amb un nombre suficientment variat d'animals, normalment acaba obtenint almenys un tipus de resultats que suggerisquen que el fàrmac és "segur". Tenint en compte tot açò, dir que les drogues produïdes per a ajudar als pacients del cor a tot el món no han tingut un èxit complet, resulta d'un moderament quasi heroic.

Prenguem per exemple el fàrmac anomenat practolol. Quan es va introduir per vegada primera en el mercat, a principis dels setanta, semblava ser un fàrmac suficientment segur, i es va considerar un arma eficaç en la lluita contra les malalties coronàries. Es va recomanar a pacients amb angina de pit i altres problemes, i la seua publicitat anava dirigida als metges de capçalera, que ho van receptar en grans quantitats. Els perills de practolol van començar a aparèixer a Gran Bretanya en 1971 quan, d'acord amb el Registre de Reaccions Adverses publicat pel Comitè per a la Seguretat dels Medicaments, es va informar de certs efectes secundaris. No obstant açò, no va ser fins a 1974 que el Comitè va publicar uns advertiments als metges, i no va ser fins a 1975 que els fabricants britànics van anunciar que el producte només estaria disponible per als metges dels hospitals.

En el moment en què es va comunicar als metges de capçalera que ja no podrien receptar el fàrmac, varis milers de pacients havien patit danys greus en la vista, problemes auditius i molèsties abdominals. Cap d'aquests símptomes va quedar de relleu quan es va subministrar el fàrmac a animals diferents dels éssers humans.

Al llarg dels últims deu o quinze anys, molts metges han començat a qüestionar-se la utilitat i seguretat de molts altres fàrmacs per al cor "comprovats" amb animals abans d'eixir al mercat. La meitat dels pacients que ingereixen medicaments per al cor admeten no haver advertit cap millora en el seu estat de salut, i una immensa majoria de familiars i amics han informat que els fàrmacs subministrats no han fet sinó empitjorar l'estat del pacient en qüestió.

2. Es diu que els experiments amb animals han permès als cirurgians realitzar trasplantaments amb èxit.

No deixa de sorprendre'm que individus aparentment sans intenten defensar les virtuts dels experiments amb animals assenyalant el "èxit" de la cirurgia de trasplantaments. No obstant açò, i atès que aquesta és un àrea que els defensors de la vivisecció han escollit per a debatre la utilitat dels experiments amb animals, és necessari explicar on estan els punts febles del seu argument.

El principal argument que s'addueix és que amb l'especejament d'animals tals com a gossos, els cirurgians poden aprendre tècniques que els seran d'ajuda quan comencen a realitzar operacions similars amb humans. Açò és absurd i simplista. Fa dos mil anys, un cirurgià grec anomenat Galeno va basar els seus escrits i xerrades en els experiments que havia realitzat amb porcs. En la seua època, als cirurgians no se'ls permetia obrir cadàvers humans, de manera que els treballs de Galeno eren tot el que hi havia disponible.

No obstant açò, avui dia els historiadors consideren que el treball de Galeno va frenar el progrés de la medicina durant diversos centenars d'anys, fins que les restriccions religioses es van anul·lar i els metges van tenir la possibilitat d'obrir cadàvers humans. Només llavors van advertir que hi ha diferències importants entre l'anatomia d'un porc i la d'un humà.

A causa que no conversen molt amb metges, els defensors de la vivisecció no adverteixen que la majoria de cirurgians coincideixen a afirmar que hi ha molt poca diferència en el plànol tècnic entre realitzar una

operació a cor obert i realitzar un trasplantament de cor. I l'alt comandament defensor de la vivisecció no pot adduir que la cirurgia a cor obert siga deutora dels experiments amb animals. En el meu llibre La Història de la Medicina vaig informar que la primera operació a cor obert va ser la realitzada pel Professor Ludwig Rehn de Frankfurt, qui va reparar amb èxit una ferida en un ventricle dret en 1886. En l'informe que anunciava l'èxit de l'operació, Rehn explicava que s'havia vist forçat a operar perquè el pacient s'estava dessagnant després de rebre els corts d'un ganivet de cuina entre les costelles. Només dos anys més tard, els cirurgians ja es plantejaven realitzar operacions en la vàlvula mitral per a restaurar la funció cardíaca.

Aquests experiments es van realitzar amb pacients humans vius que hagueren mort de no haver-se intentat la cirurgia. Les operacions de trasplantament s'han realitzat certament en tota una àmplia gamma d'animals (experimentadors entusiastes han trasplantat ronyons, cors i fins i tot caps) però aquests experiments han confós més que ajudat als cirurgians.

Si s'observen els resultats obtinguts després que els cirurgians dugueren a terme trasplantaments de cor, un pot veure amb claredat que en els primers mesos la taxa de mortaldat dels pacients era horrorosament alta. Després, amb constància, la taxa de mortaldat va començar a decreixer a mesura que els cirurgians adquirien experiència sobre els cors humans. El que sembla deduir-se de les xifres és que els primers pacients humans van ser com conillets d'índies. Els experiments amb animals no tenen valor real, encara que sí servisquen per a convèncer als pacients que els assajos preliminars ja s'han realitzat. El problema real succeeix després que la cirurgia s'haja realitzat, i inclou rebuig d'òrgans i infecció (problemes aquests que l'experimentació amb animals no ajuda a resoldre). Durant un període de nou anys es van realitzar uns quatre-cents trasplantaments de cor en gossos, però els primers pacients humans a morir van patir complicacions que no s'havien produït en l'experimentació amb animals. Les diferències en fisiologia i anatomia signifiquen que els resultats obtinguts de l'experimentació amb animals no són d'utilitat per a ajudar als cirurgians a operar éssers humans. Però no és aquest el punt essencial.

El vertader problema dels trasplantaments és que constitueixen un luxe gens pràctic i resulten absurdament cars, cosa que cap país, no importa el ric que siga, pot permetre's. Fa quinze anys, quan vaig escriure el meu llibre Paper Doctors, vaig citar al professor Alfred Pletscher, qui assenyalava que França podia arribar a gastar-se fins a l'últim cèntim dels

pressupostos de sanitat només amb els trasplantaments de renyons humans o en la implantació d'altres artificials. El mateix resulta cert per a qualsevol altre país i per a qualsevol tipus d'òrgan que es desitge trasplantar. Aproximadament un de cada cent pacients dels països desenvolupats pateix molèsties en el cor, i les malalties coronàries constitueixen la primera causa de mortaldat. Cap país podria oferir trasplantaments de cor a tots els pacients que els necessiten. Per la simple raó que el preu seria prohibitiu. A Gran Bretanya, per exemple, el cost d'efectuar trasplantaments de cor a tots els que ho podrien necessitar seria aproximadament de 10 bilions de lliures anuals durant el primer any. En el segon any, el cost augmentaria dramàticament, doncs molts dels ja atesos necessitarien un segon trasplantament. Fins i tot oblidant el problema d'on obtenir tants cors, no resulta difícil advertir que en un curt espai de temps el Regne Unit hauria de gastar-se tot el producte interior brut en cirurgia de trasplantaments. Tot la resta (l'educació, la defensa, les obres públiques, etc.) hauria de deixar-se de costat. No hi hauria diners per a ocupar-se dels joves o dels vells, no hi hauria diners per als malalts de càncer *artritis o renyó, i no hi hauria diners per als metges de capçalera, les ambulàncies o els cotxes de bombers.

Sabedors del problema, la quantitat de diners que es dedica a la cirurgia de trasplantaments es redueix a xifres modestes, i els metges seleccionen els potencials pacients per als seus trasplantaments amb el mateix sentit de justícia amb el qual els organitzadors de tómbols trien als guanyadors del premi gros.

Si és vostè ben semblant, té un treball interessant i una personalitat brillant, pot ser que se li seleccionara per a un trasplantament. Si és vostè lleig, pobre o està sense ocupació, és probable que no.

La veritat, simple i ineludible, és que podríem salvar mil vegades més vides si tots els diners que es gasta en els trasplantaments es gastara a convèncer a la gent que ha de fumar menys, menjar menys grasses, fer més exercici, perdre pes i aprendre a viure sense estrès.

Els investigadors amb animals pot ser que diguen que el seu treball ajuda a realitzar trasplantaments. Però no solament estan equivocats, sinó que amb açò recolzen una tecnologia que queda obsoleta abans d'utilitzar-se. No és una coincidència que Gran Bretanya, líder mundial durant molts anys en trasplantaments, tinga una de les taxes de mortaldat per malalties coronàries més altes del món.

3. Es diu que l'experimentació amb animals ha provocat un dramàtic

descens de la mortalitat d'embarassades i nounats durant la segona meitat d'aquest segle.

De nou, l'alt comandament a favor dels experiments amb animals ens mana les seues naus a l'atac. No van ser els fàrmacs o les pràctiques quirúrgiques el que va ajudar a la supervivència de més bebès i dones embarassades, sinó la millora de la higiene en les sales de parts.

El primer doctor a reconèixer que la febre puerperal podia prevenir-se conservant la sala de parts el més neta possible va ser un cirurgià anomenat Charles White que treballava a Manchester, Anglaterra, a la fi del segle divuit. Les observacions i recomanacions de White van atraure poca atenció, i les sales de parts van seguir sent brutes i perilloses durant diverses dècades.

En 1843, el poeta, novel·lista, anatomista i conferenciant americà Oliver Wendell Holmes va llegir davant la Boston Society for Medical Improvement un informe titulat "Sobre el contagi de febre "puerperal" en el qual explicava la seua teoria que la malaltia podia contagiar-se de pacient a pacient pels mateixos doctors Holmes recomanava que, per a reduir el risc de mort, les dones que estan de part no havien de ser ateses per doctors que havien tingut contacte amb fonts d'infecció. També suggeria que els cirurgians podien considerar la necessitat de canviar-se de roba i llavar-se la mans després d'atendre a pacients infectats. En 1846, Philipp Semmelweiss es va convertir en assistent d'un dels serveis d'obstetrícia del Allgemeine Krankenhaus de Viena. Semmelweiss, que tenia vint-i-vuit anys, va advertir que el nombre de dones que moria en la seua sala de parts era considerablement major que en una altra sala del mateix hospital. De fet, la diferència era tan notable que amb freqüència hi havia dones que pregaven entre sanglots que no les portaren a la sala de Semmelweiss.

Després de decidir que la diferència en el nombre de morts havia de tenir el seu motiu en una mica més que la qualitat de les seues pròpies aptituds mèdiques, Semmelweiss va cercar una explicació i va trobar que l'única diferència entre ambdues sales era que les dones amb més probabilitats de sobreviure les atenien les llevadores de l'hospital, mentre que les dones de la seua sala rebien les cures d'estudiants de medicina.

El següent descobriment de Semmelweiss va ser que els estudiants arribaven a la sala vinguts directament de la sala de dissecció, i que sovint realitzaven les més íntimes exploracions amb mans que acabaven d'estar pocs minuts abans seccionant cadàvers en descomposició. Les llevadores

mai s'acostaven a la sala de dissecció. La teoria de Semmelweiss segons la qual els estudiants estaven contagiant a les parteres, va quedar enfortida quan va haver d'assistir a una exploració post mortem del doctor Kolletschka, que havia mort a causa d'una ferida rebuda en la sala de dissecció. Semmelweiss va advertir que les entranyes de Kolletschka mostraven els mateixos símptomes patològics que les presentades per les dones amb febre puerperal.

Convençut que la seua teoria sobre l'abast de la infecció era certa, Semmelweiss va insistir que els metges i estudiants provinents de la sala de dissecció havien de llavar-se les mans a consciència abans d'examinar a les pacients. Les precaucions per ell introduïdes van produir un ràpid descens del nombre de morts en la seua sala: d'una de cada deu pacients a una de cada cent en dos anys.

Per desgràcia, Semmelweiss va rebre l'oposició dels seus col·legues de l'hospital, que desaprovaven les seues teories, pot ser que perquè preferien les proves obtingudes en el treball amb animals. La pressió i la controvèrsia van ser massa per a aquell home de naturalesa reflexiva i apocada, doncs va morir en un hospital mental pocs anys després.

Aquells que creuen en l'eficàcia de l'experimentació amb animals desitgen que oblidem el treball de Philipp Semmelweiss i donem crèdit als experiments realitzats en els laboratoris. Però la veritat és innegable.

4. Els defensors de la vivisecció han anunciat que els tranquil·lizants es van desenvolupar amb l'ajuda dels experiments amb animals. La primera vegada que vaig sentir tal argument em vaig quedar bocabadat. És del tot cert que es van utilitzar experiments amb animals durant el desenvolupament dels tranquil·litzants de benzodiazepina, però si els defensors de la vivisecció s'hagueren informat millor abans de parlar s'haurien assabentat que va ser la incapacitat de tals experiments per a preveure la naturalesa addictiva dels benzodiazepines el que ha produït que desenes de milions de persones de tot el món s'hagen quedat enganxades a les drogues receptades.

- Una dels desavantatges de les proves amb animals és que, per raons òbvies, no es comproven els perills psicològics associats als productes sota prova. Encara que els animals depenguen física o psicològicament de les drogues, no sembla que puguin queixar-se d'açò, i sembla que els investigadors no són prou observadors per a advertir el que ocorre. La naturalesa addictiva dels benzodiazepines només va ser evident quan es va receptar el fàrmac a pacients humans. Para quan l'existència del problema es va reconèixer generalment per part de les empreses

farmacèutiques, els grups de vigilància i la classe mèdica, tals fàrmacs ja s'havien receptat a milions de pacients en un període de més de vint anys. A mi em va prendre quinze anys (de 1973 a 1988) persuadir a les autoritats de Gran Bretanya que els tranquil·litzants de benzodiazepina són addictius en potència i necessiten ser tractats amb precaució per qualsevol associat al seu ús.

Crec que els experiments amb animals van ser, en gran mesura, responsables de la tardança amb que es va reconèixer que el problema existia. Massa membres de la jerarquia mèdica donen crèdit als experiments amb animals, i quan es realitza un de tals experiments es desenvolupa una atmosfera de complaença. Les pressions comercials i legals i professionals asseguren que les observacions mèdiques (encara que sirguen molt àmplies) queden relegades a un segon lloc en benefici dels experiments amb animals, ja llargament assentats.

5. Els defensors de la investigació amb animals diuen que sense tals experiments mai s'haguera aconseguit la vacuna contra la *poliomièlitis, i que la malaltia haguera acabat amb milions de vides més. Una vegada més, els defensors de la vivisecció s'equivoquen per dues raons.

Primera, s'equivoquen perquè el nombre de morts per *poliomièlitis ja havia decregut substancialment abans de la introducció de la primera vacuna.

Com ocorre amb moltes altres malalties infeccioses, la incidència de la poliomièlitis va baixar a mesura que van augmentar les condicions sanitàries, les condicions d'habitatge, la puresa de l'aigua i la millora de l'alimentació en la segona meitat del segle dinou. Van ser els avanços socials, més que els metges, els que van incrementar la resistència humana a les malalties infeccioses. La prova que la introducció de la vacuna no va tenir tant èxit com s'afirmava prové de les estadístiques. A Tennessee, EUA, el nombre de víctimes de poliomièlitis l'any anterior a la vacunació generalitzada va ser de 119, però l'any posterior a la vacunació el nombre va augmentar a 386. En Carolina del Nord, el nombre de casos abans de la vacunació va ser de 78, mentre que el nombre posterior a aquesta va ser de 313. Hi ha xifres semblants en altres estats de la Unió.

Segona, s'equivoquen perquè encara que es va produir un avanç primerenc en el desenvolupament de la vacuna contra la poliomièlitis gràcies a un fong del teixit humà, es va utilitzar teixit de renyó de mico en la preparació de la primera vacuna pràctica en els anys cinquanta. Es va utilitzar teixit de mico per la simple raó que era un material d'ús freqüent en els laboratoris, però ningú va advertir que un dels virus que apareix amb freqüència en les

cèl·lules del ronyó dels micos pot produir càncer en l'home. Si s'hagueren preparat les vacunes amb cèl·lules humanes (com podria haver-se fet i com es fa ara), la vacuna original contra la *poliomielitis hauria sigut molt més segura.

De tant en tant encara hi ha defensors de la vivisecció que afirmen que les proves amb animals asseguruen que la producció de la vacuna contra la poliomielitis és segura per a l'ús humà. Açò és absurd. Fa deu anys, un portaveu de l'Organització Mundial de la Salut va estimar que prop de 180.000 ratolins, 30.000 conillets d'índies i 60.000 conills s'havien utilitzat sense afegir un àpex de seguretat en la vacuna contra la poliomielitis.

En 1982, l'Organització Mundial de la Salut recomanava que no feia falta efectuar tals proves quan s'utilitzaven cèl·lules humanes en la producció de la vacuna.

6. Un argument comú i altament emocional, que se sent en boca d'aquells que tenen un interès persona o comercial en la continuació dels experiments amb animals, és que tals pràctiques són l'única esperança de donar amb un tractament per a sanar la SIDA. Jo mateix he vist aparèixer en televisió a víctimes de SIDA que afirmen que aquesta és la seua última esperança.

Aquesta és una dels ardits més cruels i malaltissos que utilitzen els defensors de la vivisecció.

La veritat és que encara que s'ha infectat deliberadament a micos amb el VIH (el virus que causa la SIDA), cap investigador ha pogut contagiar de SIDA humana a cap animal de laboratori. Fins i tot si tingueren èxit en aquest objectiu tan pervers, seria una pèrdua de temps, esforç i diners. Pitjor encara, ara disposem de proves senzilles que suggereixen que el desenvolupament de la SIDA va tenir el seu origen en el desenvolupament d'experiments amb animals duts a terme per científics que joguinejaven amb diferents virus i animals de laboratori. Al llarg dels anys seixanta i setanta, molts científics dels Estats Units estaven ocupats transmetent virus d'un mico a un altre per a veure què passava. Es van desenvolupar nous virus amb gran entusiasme, i es van passar d'una espècie a una altra. Els investigadors van arribar a prestar-se virus d'un laboratori a un altre per a comprovar les seues teories personals.

Els experimentadors van intentar deliberadament combinar diferents virus per a veure què passava.

No es van realitzar intents efectius de controlar els virus, doncs es considerava (de manera tal vegada bastant estúpida) que només afectaven a animals de laboratori. Ara sembla clar que el que va succeir és que un animal (probablement un mico) va transmetre el virus a un empleat de laboratori.

Qualsevol que tinga dubtes sobre la possibilitat que un virus desenvolupat en laboratori pugui escapar al món real hauria de recordar que l'últim tipus de pigota del que es té notícia va ser propagat per un empleat de laboratori de Birmingham, Anglaterra. La Institució de l'estudi de guerra biològica de l'Exèrcit dels Estats Units disposa, com és de suposar, d'un alt nivell de seguretat, però en vint-i-cinc anys s'ha produït una mitjana d'un accident cada tres o quatre setmanes, amb 423 casos d'infecció greu.

A causa de la propaganda confusa que es publica per part de grups de pressió, molta gent encara creu erròniament que la SIDA és una malaltia de transmissió sexual. No ho és. És una malaltia de la sang transmesa per qualsevol tipus d'activitat que implique un intercanvi de fluids humans. Els temors inspirats pels mitjans oficials i els prejudicis subvencionats han creat tanta confusió que els vertaders orígens de la malaltia han romàs envoltats de misteri. No obstant açò, hi ha experts que creuen que encara que els experimentadors amb animals no podran donar amb un remei a la SIDA, han sigut ells els causants de la propagació del mateix per tot el món.

7. La artritis és la més comuna de les malalties de l'aparell locomotor. Resulta una font d'ingressos de primera importància per a algunes de les majors empreses farmacèutiques del món. Els investigadors addueixen sovint que els experiments amb animals han ajudat als científics a trobar nous i valuosos fàrmacs, i adverteixen que sense l'experimentació amb animals no hi haurà mai guareix per a la malaltia. De nou ens trobem davant una mentida basta i premeditada dissenyada per a augmentar els beneficis de certes persones.

Durant les últimes dècades, la indústria farmacèutica mundial ha produït, amb l'ajuda de les proves amb animals, una quantitat quasi infinita de medicaments antiinflamatoris que han hagut de retirar-se després que s'haja informat dels seus greus efectes secundaris, que a voltes han sigut letals. Centenars de pacients han trobat la mort i milers han quedat danyats per medicaments introduïts per a ajudar a combatre un grup de malalties doloroses però no mortals.

Un dels problemes amb els quals han hagut d'enfrontar-se les empreses farmacèutiques és que els animals de laboratori no pateixen de artritis. Així que per a comprovar nous medicaments s'ha hagut d'injectar substàncies irritants en les articulacions de rates, conills i ratolins per a intentar produir algun tipus d'inflamació en els extrems dels ossos. No és artritis, però és la millor imitació que els investigadors han aconseguit. Els experiments realitzats per a observar la influència dels canvis en la dieta en aquests falsos casos de artritis són encara més absurds. Intentar nous aliments i combinacions d'aliments en rates o ratolins genèticament idèntics que pateixen artritis artificial és tan absurd i innecessari com sembla. Resulta absurd perquè les rates no mengen els mateixos aliments que els éssers humans, i no sembla que vagen a respondre de manera útil al que para elles és una dieta antinatural. És absurd perquè els éssers humans no són genèticament idèntics. I resulta innecessari perquè no hi ha manca de pacients humans vius i reals preparats per a provar dietes diferents per a veure si la seua artritis millora o empitjora.

La prova final de l'absurd d'intentar trobar cures per a la artritis amb l'ajuda d'experiments amb animals és l'aspirina, el analgèsic i antiinflamatori més usat i millor considerat del món. L'aspirina, que s'obté del saüc, s'ha utilitzat durant segles (en 1763 es va informar a la Royal Society dels efectes d'un compost preparat amb escorça de saüc) i malgrat les queixes d'empreses que intenten comercialitzar els seus nous i cars productes, és el millor i més segur dels medicaments disponibles. Però encara que les aspirines donen bons resultats amb éssers humans que pateixen de artritis, pot resultar tòxica per a les rates, ratolins, gossos, gats, micos i conillets d'índies, patisquen de falsa artritis o no. Si els nostres avantpassats hagueren insistit a comprovar l'aspirina amb animals, fa ja temps que s'hauria rebutjat el seu ús per perillosa.

8. Cada vegada que se'm convida a un programa de televisió o a la ràdio per a explicar el per què de la inutilitat dels experiments amb animals, el presentador o entrevistador m'assenyala amb un dit i em diu que sense experiments amb animals no s'hauria descobert la insulina i que la diabetis no s'hauria pogut dominar.

Els presentadors (o més possiblement els seus assessors) obtenen aquesta falsa informació dels defensors de la vivisecció. Com és predictable, es tracta d'una bajanada més.

A voltes, els defensors dels experiments amb animals es desesperen tant que ideen escenaris molt complicats i fràgils per a enfortir la seua causa.

Per exemple, en un programa de televisió en el qual vaig participar, un defensor dels experiments amb animals va aduir que Sud-àfrica seria avui un país totalment diferent si no haguera sigut pels experiments amb animals. La prova de la seua afirmació era que el reverend Desmond Tutu va ser presentat a l'església per un home que tenia diabetis. Independentment que els experiments amb animals hagen sigut necessaris o rellevants per a mantenir amb vida a aqueix home, resulta difícil creure que la conversió de Tutu s'haguera d'enterament a la convicció d'un home. Aquesta classe d'escenari d'enganyifa seria rebutjat per qualsevol presentador de televisió mitjanament assenyat, però quan es discuteix la qüestió dels experiments amb animals molts presentadors rebutgen prendre cartes en l'assumpte i no rebutgen cap argument, siga el fantasiós que siga, si se sent en boca de membres de les classes mèdiques o farmacèutiques. La veritat sobre la diabetis és molt diferent, encara que no menys dramàtica.

Primer, és absurd aduir que la diabetis s'ha guarit. Durant més de mig segle, el nombre de persones que han mort de diabetis s'ha incrementat dramàticament. Avui dia, la incidència de la diabetis és el doble que fa deu anys.

Segon, el descobriment de la insulina només va ser de rellevància per a un petit nombre de pacients. Avui dia, la gran majoria de diabètics que han desenvolupat diabetis en l'edat adulta controlen la seua malaltia amb la dieta (no necessiten injeccions d'insulina).

Tercer, més que ajudar als diabètics, els experimentadors amb animals han frenat el progrés durant diverses dècades.

La primera relació entre el pàncrees i la diabetis es va establir en 1788 (sense experiments amb animals) per un doctor anomenat Thomas Cawley que havia examinat el cos d'un pacient mort de la malaltia en qüestió. Abans que ell, en 1766, un altre observador anomenat Matthew Dobson havia mostrat que l'orina dels diabètics està carregada de sucre. Per desgràcia, aquests començaments tan esperançadors no van arribar lluny perquè tots els investigadors del segle XIX van intentar produir diabetis en animals danyant per a açò els seus pàncrees, i no van tenir èxit a trobar cap resultat pràctic, útil o rellevant.

La confiança en els experiments amb animals era tan alta llavors com l'és ara, i no va haver-hi cap metge que s'atrevera a fer res fins que els científics de laboratori aportaren proves que pogueren recolzar els primerencs treballs de Dobson i Cawley.

Finalment, a principis de segle XX, tres científics anomenats Banting, Best i Macleod li les van enginyar per a extraure insulina del pàncrees d'un gos, i tots els treballs sobre la diabetis van poder continuar després d'un llarg retard. S'havien tardat cent cinquanta anys de treballs, i s'havia matat una enorme quantitat d'animals.

Si s'hagueren prohibit els experiments amb animals fa dos-cents anys, caldria esperar que avui dia sabríem molt més sobre la diabetis. Els científics d'avui dia creuen que en molts casos la malaltia està relacionada amb la dieta i altres factors ambientals, i no hi ha dubte que en el futur es realitzaran progressos per part d'observadors, i no emprats de laboratori.

9. Càncer és una paraula que espanta a la gent, i els defensors de la vivisecció no tenen objecció a utilitzar aquest temor com a ajuda a defensar-se i a defensar les seues activitats. Una vegada i una altra, aquells que recolzen els experiments amb animals es queixen que el treball realitzat amb ratolins, rates, gats, gossos i micos ajudarà a produir medicaments i tècniques que ens permetran dominar el càncer. Ja he perdut el compte del nombre de vegades que he sentit als defensors de la vivisecció argumentar que els experiments amb animals ja han sigut d'utilitat en la producció de teràpies contra el càncer. I ja he perdut el compte del nombre de vegades que he sentit dir a gent que recapta diners públics per als experiments de laboratori que s'està molt prop d'arribar a una solució final i que els investigadors només necessiten uns pocs milions de lliures més per a realitzar uns pocs experiments.

La veritat és molt diferent. L'autèntica veritat és que les proves disponibles mostren que els experiments amb animals són una pèrdua de temps, que els experimentadors mai han arribat a cap conclusió útil i que mai han estat prop de trobar una solució. La veritat pura i simple és que els animals desenvolupen càncers molt diferents als dels éssers humans, que els animals reaccionen de manera diferent als fàrmacs i que els càncers dels animals reaccionen de manera molt diversa quan es tracten amb medicaments. De fet, les proves mostren que, en comptes d'ajudar als metges, els investigadors que treballen amb animals han frenat l'avanç de la medicina i han sigut responsables de centenars de milers de morts.

Fem una ullada als fets.

Primer, parlar del càncer com si fóra una sola malaltia és inadequat

i confús. És com parlar de "infecció" com si només hi haguera un tipus conegut. Els metges han identificat prop de dos-cents tipus de càncer (la major part dels quals són molt diferents). És absurd gastar-se milions cercant una cura general per al càncer (com fan molts dels investigadors amb animals) perquè no pot haver-hi un únic tractament que protegisca de tantes malalties diferents. Prosseguint amb la recerca d'una solució "màgica" els experimentadors amb animals mostren la seua ignorància bàsica.

Segon, intentar esbrinar si els productes químics causen càncer significa que el 62% de les vegades els resultats que s'obtenen amb els animals no són fiables. Si llançarem una moneda a l'aire obtindríem com a mínim el 50% d'efectivitat. Les proves amb animals són imprecises per la senzilla raó que els animals utilitzats en els experiments són diferents dels humans. D'acord amb el doctor Irwin Bross, quan va haver d'aportar proves al Congrés dels Estats Units, "els resultats obtinguts amb animals sovint han retardat i dificultat la guerra contra el càncer, i no han produït un només avanç substancial ni en la prevenció ni en el tractament del càncer humà".

Una vegada i una altra, els especialistes en càncer que han considerat críticament els experiments amb animals han arribat a la conclusió que tals experiments són més que inútils. El doctor Doyen, un especialista francès, va dir: "Els experiments amb animals són del tot insatisfactoris, atès que mai és possible estar segur que els animals puguen desenvolupar les mateixes malalties que els éssers humans i de la mateixa manera, i en molts casos sabem que succeeix tot el contrari." El professor Hastings Gilford va declarar després d'un llarg estudi sobre el càncer: "M'he ocupat de realitzar estudis exhaustius sobre el càncer i tots els seus aspectes, i no crec que ningú que haja fet el mateix i que dispose d'una ment oberta pugua arribar a una altra conclusió que no siga que cercar la causa o la cura del càncer mitjançant experiments en animals inferiors és inútil. És temps i diners gastats en va." I fins i tot la revista mèdica The Lancet afirmava que "atès que no hi ha tumor animal estretament relacionat amb el càncer humà, un agent que resulta actiu en laboratori pot resultar inútil clínicament".

Tercer, l'Administració Nord-americana de Drogues i Aliments ha presentat un "banc de proves" a força de cèl·lules de teixit muscular humà que poden utilitzar-se amb fiabilitat per a comprovar els fàrmacs contra el càncer. Vostè què preferiria prendre: un medicament comprovat amb ratolins o un comprovat amb cèl·lules exactament iguals a les quals tanca el seu propi cos?

Cambra, sabem què causa el 80% de tots els càncers. Hem après al llarg dels anys tant sobre què provoca càncer com per a poder prevenir el desenvolupament de la malaltia en la major part de la gent que la pateix. Si realment desitgem reduir la incidència de càncer podem fer-ho controlant els productes químics de manera més eficaç, proporcionant avisos més taxatius sobre els mals del tabaquisme i explicant a la gent que els menjars grassos causen càncer de mama i còlon. Els polítics no fan gens d'açò perquè la gent que fabrica productes químics i cigarrets són rics i poderosos. Un autèntic cínic afirmaria que l'alta jerarquia mèdica continua recolzant els experiments amb animals perquè sap que no produiran resultats útils i perquè així es manté l'estat de les coses. He proporcionat, una vegada i una altra, en els meus llibres i articles, proves que mostren que la professió mèdica i la indústria farmacèutica estan estretament lligades. Pot haver-hi poca gent que no sàpia que amb els diners de les empreses farmacèutiques s'ha comprat la fidelitat de molts dirigents de la professió mèdica del món.

Cinquè, totes les proves útils que hem reunit sobre el càncer provenen d'estudis humans. La relació entre els productes químics, els rajos X, l'alimentació i l'asbest d'una part i els diferents tipus de càncer de l'altra s'han obtingut per part de metges que observaven als seus pacients. En lloc d'ajudar, els experiments amb animals han ralentit constantment l'acceptació de tals descobriments.

Per exemple, la relació entre el fum del tabac i el càncer es va subratllar fa dècades per metges que treballaven amb pacients humans, però s'han utilitzat els experiments amb animals com una excusa per a aquells polítics que no desitjaven prendre mesures contra les riques companyies tabaqueres. Els investigadors s'han passat dècades donant de fumar a gossos rastrejadors i impregnant els lloms de ratolins amb quitrà per a establir un vincle entre el tabac i el càncer, un vincle innecessari, atès que ja existeix una relació clara entre el tabac i el càncer. Les dècades de resultats vagues i no concloents obtinguts han oferit l'oportunitat a les companyies tabaqueres de mantenir la confusió i evitar que els doctors donaren ordres taxatius als seus pacients perquè deixen de fumar. Els metges sabien que els cigarrets causaven càncer, però se'ls va encoratjar perquè callaren mentre els experimentadors amb animals es passaven anys intentant sense resultats (el que no és d'estranyar) obtenir dades concloents. A les indústries que s'han servit de l'experimentació amb animals per a disfressar, distorsionar i gargotejar la veritat se'ls han facilitat les coses, perquè la majoria de nosaltres no volíem saber la veritat. Hem donat la benvinguda de manera inconscient a les seues tàctiques de fre perquè ells

ens han proporcionat una excusa per a poder continuar amb els nostres mals costums sense sentir-nos culpables per açò. De la mateixa manera, se'ns ha embravut perquè continuem fumant cigarrets, menjant grans quantitats de grassa animal i respirant aire pol·lucionat perquè se'ns ha convençut que els experimentadors amb animals donaran amb solucions fàcils als nostres problemes sense que hàgem de prendre mesures ni fer gens que ens disguste. Se'ns ha fet pensar que la manera més fàcil de lluitar contra el càncer és realitzar una donació anual a una organització de lluita contra el càncer, i se'ns ha permès pensar que si algú s'ocupa de l'assumpte podem continuar amb totes aqueixes coses que, en el fons, sabem que ens fan mal.

De forma deliberada he exposat les mentides inherents amb deu de les excuses més comunes que se senten en boca dels defensors de la vivisecció per a mantenir l'extensió d'aquest llibre dins de certs límits manejables.

Podria destruir amb facilitat qualsevol argument de qualsevol experimentador amb animals que s'atreveix a açò. Per exemple, un defensor de la vivisecció va insistir recentment que els experiments amb animals han proporcionat enormes avanços en el tractaments de malalties de l'aparell digestiu. Per desgràcia, el defensor de la vivisecció no havia fet els seus deures adequadament. Si ho haguera fet hauria sabut que en 1951 *The Lancet* va avisar que "el conducte intestinal en l'home és per desgràcia molt diferent del dels animals, i els resultats d'una nova operació per a una malaltia gàstrica no poden predir-se operant gossos". Els investigadors sovint addueixen que els milers d'experiments que es realitzen amb micos, gossos o altres animals en dependències secretes del govern es dissenyen per a ajudar als éssers humans, però els cirurgians que tracten als ferits en el Royal Victoria Hospital de Belfast, Irlanda del Nord, han afirmat taxatiu que "gens del que puguen haver après en Porton Down (dependència d'investigació del Ministeri de Defensa Britànic) pugues ser-nos d'utilitat a Belfast", i han preguntat: "Com poden justificar el disparar a animals (que no són humans de totes maneres) per a veure com són les ferides?".

ARGUMENT CIENTÍFIC número 3: Els experiments amb animals han constituït un obstacle i no una ajuda per als metges. Ja he mostrat com l'obsessió de l'estament sanitari pels experiments amb animals ha retardat la capacitat dels metges per a fer alguna cosa útil i ajudar a guarir la diabetis o per a ajudar a evitar el dia en què la sanitat puga rebaixar el nombre de morts per càncer de pulmó avisant dels riscos associats al tabac. Però aquests no són ni molt menys els únics exemples que mostren que la investigació amb animals ha frenat l'avanç de la

medicina i ha sigut responsable, sens dubte, d'incomptables milers de morts durant els últims dos segles.

Una vegada i una altra, els metges s'han vist perillosament confosos per experimentadors amb animals, han mort pacients perquè els científics han convençut als metges que els seus resultats són rellevants. El tractament pràctic de malalties infeccioses tals com la *poliomielitis i la tuberculosi va caure en la confusió i el retard perquè els investigadors no van advertir que el treball de recerca que s'hi havia en laboratori realitzat no podia traslladar-se a la pràctica clínica. L'evidència també mostra que els experiments amb animals han retardat la disponibilitat pràctica de transfusions de sang i que han provocat directament la mort dels pacients.

Els primers intents de traspasar la sang fresca d'un animal (d'un be) a un pacient humà es van realitzar en 1667, per Jean Baptiste Denys, professor de filosofia a Montpeller i físic de la cort de Luis XIV. Per desgràcia, Denys va ser arrestat després que almenys un pacient acabara en el cementeri, i la pràctica de traspasar sang d'animals a humans es va prohibir a França mitjançant un Acta de la Cambra de diputats en 1668. Malgrat açò, la idea de traure sang d'animals i introduir-la en cossos humans semblava fascinar al món, i a Itàlia un físic anomenat Francesco Folli va escriure un llibre sobre la matèria. A Anglaterra, autors tan eminents com Cristopher Wren, Robert Boyle i Samuel Pepys van dedicar escrits a aquest assumpte.

Els experimentadors amb animals no van obtenir cap resultat, i no va ser fins a dos-cents anys més tard, quan el biòleg Landsteiner va decidir concentrar-se en la sang humana, que es van fer progressos. Landsteiner va descobrir que diferents humans tenen tipus de sang diferents, i el seu treball va convertir la transfusió de sang en una possibilitat pràctica. Els defensors de la vivisecció sovint addueixen que els primers treballs amb animals han ajudat al desenvolupament de les tècniques de transfusió, però els llibres d'història mostren a les clares que no va anar així. De fet, aqueixos experiments amb animals han frenat el progrés durant més de dos-cents anys. De tant en tant, alguns defensors de la vivisecció assenyalen així mateix que la utilització del terme rhesus per a descriure un tipus de sang és prova que els experiments amb animals han sigut d'ajuda en aquest camp. Una vegada més, les proves mostren que estan equivocats. El factor rhesus va ser descobert en pacients humans per un metge de Nova York en 1939, però els investigadors amb animals que van efectuar ulteriors treballs per a confirmar el que els metges ja sabien van utilitzar micos *rhesus. Els experimentadors amb animals han obstaculitzat la labor de la medicina

proporcionant una sèrie quasi infinita de resultats equívocs. Alguns experiments han suggerit falsament que certes drogues eren segures. Uns altres han suggerit, amb exactitud semblant, que altres drogues no eren segures o efectives. Si els metges hagueren fet cas dels experiments amb animals, alguns medicaments vitals com la penicil·lina, la morfina, el digital i l'aspirina hagueren quedat prohibits per a l'ús humà. Aquesta prova és clara i inequívoca. Els experiments amb animals no han aportat res bé, però han causat molt dany.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 4: La qualitat del treball realitzat pels investigadors amb animals és tan baixa que encara que els seus resultats foren rellevants no serien de confiança. Molts dels procediments utilitzats quan es proven medicaments o productes químics en animals estan mal dissenyats, són impredecibles i resulten il·lògics. Gran part del treball realitzat pels practicants de la vivisecció és secret (en teoria perquè els investigadors estan preocupats per les activitats dels extremistes defensors dels drets dels animals, però en realitat perquè temen que si els detalls dels seus treballs arribaren a l'opinió pública, aquesta quedaria tan indignada que es detindria l'experimentació amb animals). No obstant açò, per a mantenir l'estatus acadèmic i perquè els diners segueisca fluïnt, els defensors de la vivisecció es veuen obligats a imprimir publicacions científiques que descriuen els seus treballs.

Quan s'examinen aquests informes de manera detallada, queda clar que la majoria dels experiments estan dissenyats amb els peus, que els procediments s'executen sense experiència tècnica ni autèntica comprensió de cap dels principis bàsics de la ciència i que les conclusions a les quals s'arriba no poden sostenir-se. Fins i tot si els defensors de la vivisecció només intentaren esbrinar com prevenir el càncer en les rates (en lloc d'utilitzar els seus resultats per a obtenir conclusions sobre el tractament del càncer en éssers humans) els seus resultats no tindrien valor per la simple raó que els seus experiments estan mal dissenyats. Per exemple, la gran majoria dels experiments els realitzen investigadors que semblen no advertir les enormes diferències existents entre el comportament d'un animal artificialment limitat a l'espai d'una gàbia i el comportament d'un animal que intenta cuidar de si mateix en llibertat. Els investigadors no fan cap esforç per imitar la dieta natural dels animals que utilitzen en els seus experiments, i la majoria ni tan sols intenta estandarditzar la dieta que s'ofereix als animals a la seua cura.

Els metges saben que el subministrament de fàrmacs als pacients en

circumstàncies anormals altera dramàticament els resultats obtinguts. Però què hi ha més antinatural que subministrar drogues a animals engabiats? Totes les proves amb animals que es realitzen en els laboratoris es fan en circumstàncies anormals.

Encara més important és el fet que a la gran majoria dels defensors de la vivisecció sembla no importar-los el paper de l'estrès en el desenvolupament de malalties.

Avui dia, tots els metges comprenen que l'estrès té una influència tremenda en el desenvolupament de la malaltia, i fins i tot en els escorxadors els empleats reconeixen que el nivell d'estrès que pateix un animal abans de morir afecta tant als seus nivells hormonals que el sabor i la textura de la carn obtinguda poden veure's afectats; però els defensors de la vivisecció encara semblen ignorar aquest factor. Si s'hagueren molestat a llegir les publicacions científiques rellevants haurien descobert que hi ha proves concloents (en informes científics que es remunten a 1973) que mostren que els animals en condicions estressants no constitueixen objecte d'un estudi fiable, ja que l'estrès i l'ansietat poden accelerar el creixement de tumors i fan vulnerables als animals davant un ampli ventall d'infeccions.

Tals condicions són indesitjables per si soles, però encara hi ha més, doncs hi ha també una important quantitat de proves que indiquen que un nombre considerable d'investigadors cerquen tan desesperadament l'obtenció de resultats per a sostenir les seues conclusions que realitzen falsos experiments per a sostenir les seues teories. La lluita constant per l'obtenció de posició i diners significa que els científics d'avui dia estan amb massa freqüència més ocupats en l'obtenció dels resultats que creuen que haurien d'obtenir (o els resultats que els seus ocupadors volen que obtinguen) que en la correcta pràctica científica. En un dels meus primers llibres vaig descriure el cas del doctor William Summerlin, que va quedar contractat per un institut de Nova York per a treballar en el problema dels trasplantaments de pell i els possibles problemes de rebot. Summerlin semblava haver obtingut uns resultats sorprenents en aquest tema, però cap altre laboratori del món va poder obtenir tan bons resultats i, finalment i sota pressió, Summerlin va admetre haver falsejat una miqueta els experiments. Se suposava que havia trasplantat pell d'un ratolí negre a un ratolí blanc. La veritat és que s'havia limitat a pintar els trossos trasplantats amb un retolador negre.

En els últims anys s'han succeït nombrosos escàndols, i institucions prestigioses de tot el món han admès haver finançat investigacions

mèdiques confuses o deshonestes. Alguns fraus han sigut subtils. Però uns altres han sigut descarats, com per exemple el treball de l'investigador que va matar a dotzenes de rates per a eliminar les proves d'un experiment els resultats del qual contradieien els obtinguts en un experiment anterior. Aquesta elecció massiva del frau ha danyat la qualitat de la investigació científica en nombroses institucions del món. Fins i tot els llocs on els investigadors encara són honests han quedat contaminats, atès que una vegada que un document fraudulent entra en el sistema pot citar-se centenars de vegades per part d'altres investigadors als pocs mesos de la seua primera publicació.

Sorprenentment, els investigadors no tenen forma de comprovar la validesa dels documents que desitgen utilitzar en els seus propis treballs de recerca.

Les proporcions del problema poden il·lustrar-se fàcilment pel fet que quan Robert Slutsky, de la Universitat de Califòrnia, va retirar quinze informes després d'un període de febril activitat en el qual havia arribat a presentar un nou informe científic cada deu dies, la seua acció va deixar en dubte a quaranta-cinc publicacions diferents. Fins i tot quan els investigadors no són molt *deshonestos, la seua incapacitat d'utilitzar procediments estadístics de forma adequada comporta que les conclusions a les quals s'arriba no solen ser vàlides. Uns extensos treballs de recerca van arribar a la conclusió que prop del 75% dels treballs publicats contenen conclusions errònies. Un eminent científic americà va atestar recentment davant el Congrés dels Estats Units que el 25% dels documents científics es basen en part en dades intencionadament alterades.

La trista veritat és que la ciència, tal com la practiquen els experimentadors amb animals, ha quedat contaminada per l'engany i la farsa, i la recerca de majors beneficis, majors laboratoris, més diplomes i més articles publicats ha desbordat la simple recerca de la veritat. La majoria dels homes i dones que realitzen experiments amb animals no són ni metges qualificats ni cirurgians veterinaris qualificats, i el seu domini de la ciència de l'estadística és sovint limitat.

Al meu entendre, l'investigador amb animals modern és una desgràcia per al món de la ciència i per a la lògica i el pensament. No és sorprenent que els científics continuen realitzant experiments amb animals que no tenen ni sentit ni finalitat.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 5: Els experiments amb animals

tenen un efecte advers en aquells que els realitzen, i "deshumanitzen" a estudiants i doctors.

Les persones que realitzen experiments amb animals de manera professional són, a la llarga, persones sense intel·ligència ni sensibilitat. Parle amb algun uns minuts i de seguida ho descobrirà. Però açò no és sorprenent. Si els experimentadors amb animals foren sensibles o intel·ligents, serien capaços de fer el que fan? El perill real és que els estudiants que es veuen obligats a realitzar experiments amb animals com a part dels seus estudis s'endureixen tant amb el sofriment i les morts diàries que han de contemplar que els deixen insensibles al sofriment de manera permanent.

Hi ha proves reals que açò ocorre. Alice Heim, una psicòloga, ha demostrat que els estudiants i els professors perden sensibilitat en realitzar treballs de laboratori amb animals, i altres autors han expressat els seus temors sobre la manera en què els experiments amb animals facilita una actitud inhumana dels estudiants davant la vida.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 6: Algunes de les proves realitzades són grotesques pel bàrbares, i tan poc fiables que resulten absurdes.

De totes les proves realitzades de manera rutinària en els laboratoris amb animals, les dues menys defensables són certament les proves LD50 i el Test d'Irritació Ocular Draize.

En teoria, el test LD50 està dissenyat per a descobrir quant tòxica resulta una substància, encara que resulte difícil imaginar un experiment de laboratori més contrasentit i menys fiable. Les lletres LD corresponen a les inicials angleses de "dosi letal" i el 50 assenyala el fet que aquesta prova està dissenyada per a trobar la dosi necessària per a matar al 50 % dels animals utilitzats. El test LD50 es va idear en 1927 per a ajudar a mesurar el poder de certs fàrmacs, però en utilitzar-ho d'aquesta manera atroç ha causat la mort de milions d'animals.

Fins als mateixos científics saben que aquest test no és més que un absurd ritual i que els resultats del mateix queden afectats per l'edat de l'animal, l'estat general de salut, el sexe, la dieta i altres factors. Alguns tan delicats com el tipus de banc utilitzat han demostrat ser de gran influència en els resultats experimentals, i alguns científics reconeixen que en molts casos els animals no moren a causa dels efectes tòxics de les substàncies que es veuen forçats a consumir, sinó a causa de les elevades

dosis. Si s'obliga a un gos a engolir gots i gots de xampú, pasta de dents, pólvores de talc o sabó, la seua salut pateix per la senzilla raó que el seu estómac no és prou gran.

Aquest test és de tan poca confiança que certs estudis han mostrat que els valors LD50 poden variar fins a multiplicar-se per catorze segons el factor utilitzat per al canvi i encara que la substància es comprova amb animals idèntics. No obstant açò, quan el test LD50 es realitza amb diferents classes de rates, els resultats poden variar fins a multiplicar-se per 450. Aquestes enormes variacions signifiquen que els resultats del LD50 són més que inútils.

En anys recents, una versió suposadament "humana" del test LD50 ha sigut introduïda en alguns laboratoris. En aquesta prova se subministra una dosi reduïda de la substància utilitzada a un grup reduït d'animals, i quan comencen a desenvolupar-se greus efectes secundaris li'ls /els hi sacrifica. Per molt que aquesta nova varietat resulte "humana" jo no cree ni per un moment que aquest test siga més fiable que el seu antecessor. Alguns polítics i científics experimentals addueixen que aquest nou test ha reemplaçat al test LD50, però no és cert. A tot el món, milions d'animals són sacrificats cada any en tests LD50 totalment inútils. La veritat, crua i simple, és que resulta tan lògic com comprovar la resistència dels cotxes omplint-los d'animals i estampant-los contra un mur per a explicar després els cadàvers. De fet, tals proves serien de major valor científic que el test LD50.

En el Test d'Irritació Ocular Draize, se subministren substàncies tals com a pesticides, laques per al pèl i detergents en els ulls de cert animal i es deixen allí per a veure què passa. Solen triar-se conills per a aquest experiment perquè són barats i tenen ulls grans i accessibles (el fet que siguen criatures dòcils resulta d'utilitat, doncs aquest experiment és d'allò més bàrbar i no s'utilitza anestèsia).

No fa falta molta imaginació per a comprendre el que passa. Lentament, els ulls dels conills s'enrogeixen i irriteren; més tard s'ulceren i acaben sagnant. Tot l'ull s'inflama i descarna, i el dolor ha de ser insuportable sense anestèsia. Però no hi ha respir per al desafortunat conill; el test continua de manera que els investigadors poden realitzar anotacions a mesura que l'ull queda completament destruït. El Test d'Irritació Ocular Draize és injustificable encara que ajudara a salvar vides humanes. És probablement un dels tests més inútils que s'han dissenyat, i no és més que un tribut a la crueltat humana i a la seua maldat.

Els investigadors que realitzen aquest test per a guanyar-se la vida són, al meu entendre, del tot infrahumans.

Aquest test conté certs problemes específics.

Primer, resulta del tot irrellevant per als éssers humans. Tindria més sentit (i seria menys bàrbar i més fiable) comprovar les substàncies químiques impregnant amb elles fulles de paper per a veure què passa. L'ull del conill no pot comparar-se amb un òrgan o teixit humà. Segon, el test és totalment subjectiu. El científic que realitza l'estudi puntua el dany produït segons l'enrogiment, la inflor i l'erosió. Però no hi ha seguretat que diferents científics valoren aquestes dades de la mateixa manera. Encara que els científics que realitzen el Test Draize tinguen alguna cosa en comú (són infrahumans), les variacions entre un científic infrahumà i un altre són fenomenals.

Tercer, existeixen alternatives eficients disponibles, com utilitzar un preparat artificial que és constant i coherentment més precís que el Test Draize.

No obstant açò, als científics no els agrada utilitzar-ho. Es neguen a abandonar els seus vells costums.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 7: Hi ha disponibles alternatives millors, més segures i més efectives per a la comprovació de fàrmacs. A la fi d'aquest segle, els metges i els científics miraran arrere i riuran dels laboratoris actuals que realitzen proves amb animals amb la finalitat d'investigar i comprovar nous medicaments i procediments quirúrgics. En lloc de provar nous fàrmacs i productes químics amb ratolins i conills, els científics utilitzaran cèl·lules humanes desenvolupades en laboratori i tot un ampli assortiment de recursos per a les proves. El perill que subjau a haver de confiar en els experiments amb animals ha sigut tan evident que durant molts anys els investigadors assenyats han estat cercant alternatives realistes. I les han trobat.

Cultius de teixits i cèl·lules.

Per a crear un cultiu cel·lular, es desenvolupen les cèl·lules extretes de biòpsies de diagnòstic, o de trossos de teixit que s'extrauen durant operacions quirúrgiques, en un plat de cultiu o en tub d'assaig i es cobreixen amb un líquid que els serveix de "aliment" per a la seua supervivència. Per a crear un cultiu orgànic es prenen fragments diminuts d'un òrgan humà i es mantenen amb vida de manera similar.

Una vegada que s'ha preparat un cultiu orgànic o de cèl·lules humanes (provinents de cor, renyó, fetge, cervell, nervis, pell o qualsevol altra part del cos) poden provar-se fàrmac i altres productes químics amb notable rapidesa i eficàcia. Atès que és possible mantenir trossos de pràcticament qualsevol part del cos amb vida seguint aquest mètode, pot comprovar-se l'efectivitat de qualsevol medicament o producte químic amb notable fiabilitat i eficàcia.

Els cultius d'aquest tipus són extremadament sensibles i ja s'han utilitzat àmpliament en la investigació mèdica per a estudiar infeccions, per a descobrir una mica més sobre com treballen els anestèsics i per a estudiar l'impacte aparent de medicaments i productes químics en el cos humà. A partir d'aquests experiments de laboratori ja s'han extret grans quantitats d'informació molt útil sobre els òrgans humans i de nous fàrmacs i uns altres ja existents, i diverses organitzacions les han trobat infinitament més útils, adaptables i fiables que els experiments amb animals.

En 1976, per exemple, l'Organització Mundial de la Salut va donar la seua aprovació a l'ús de cultius cel·lulars per a reemplaçar als ratolins durant la producció de la vacuna contra la febre groga, mentre que les empreses que han realitzat l'esforç intel·lectual i financer necessari per a adoptar les proves amb cultius cel·lulars han advertit que amb aquesta tècnica es pot comprovar un nombre major de substàncies de les quals es podien provar amb animals. Els investigadors semblen estar d'acord que els cultius cel·lulars els permeten treballar amb major velocitat i poden proporcionar-los millors resultats.

Tecnologia informàtica.

La major part dels productes que es llancen al mercat avui dia no són nous del tot. Estan compostos a força d'uns altres ja existents. Inevitablement, quan un "nou" fàrmac es comercialitza, els metges ja saben bastant sobre com afecten als pacients diversos productes similars.

Si es proporcionen els coneixements existents a un ordinador, aquest pot fer prediccions precises, barates i ràpides sobre les conseqüències aparents de subministrar cert medicament als pacients.

Al final hauran de realitzar-se tests clínics en pacients reals i vius, la qual cosa no constitueix una novetat, però en comprovar els productes primer en l'ordinador i després en un cultiu cel·lular, orgànic o de teixits, els metges

poden disposar d'una idea més encertada sobre el que pot passar si un pacient pren la substància en qüestió que amb el sistema actual. Jo crec que si haguera de prendre un producte nou i encara no utilitzat preferiria que abans li l'haguera provat amb una sèrie de models de teixit humà que si li l'hagueren subministrat, de forma bastant arbitrària, a un membre d'una altra espècie.

La investigació moderna suggereix que la tecnologia per ordinador, encara en bolquers, ofereix infinites possibilitats. Per exemple, trenta científics que treballen en Els Alamos Laboratory dels EUA ja han dissenyat un programa informàtic ideat per a duplicar els complexos sistemes fisiològics del cos humà. El programa informàtic possibilita que els científics realitzen prediccions molt encertades i els ajuda a comprendre determinades malalties i tractaments. Altres programes d'ordinador, connectats a vídeos i monitors, permeten als estudiants estudiar anatomia i fisiologia amb gran detall.

Estudiar a la gent.

La gran majoria dels descobriments que han ajudat als metges a salvar vides han sigut realitzats per clínics i cirurgians que han observat atentament als seus pacients, a la gent normal en els seus llocs de treball, i que han fet ús de la seua intel·ligència i de la seua comprensió de les susceptibilitats humanes per a determinar les relacions entre el comportament i la malaltia.

La primera relació ferma i formalment reconeguda entre treball i malaltia va ser la realitzada en el segle XVI per Filippus Aureolus Theophrastus Bombast von Hohenheim (Paracelsus per als amics), qui va escriure sobre la relació entre la mineria i la malaltia. En la mateixa època, George Bauer va publicar un conjunt de dotze llibres que llistaven en gran detall el tipus d'accidents i malalties que afecten més comunament als miners, juntament amb consells sobre com podien evitar-se tals malalties mitjançant la instal·lació de ventiladors per a reemplaçar l'aire enrarit i per a eliminar la pols mineral.

El pare oficial de la medicina industrial és Bernardino Ramazzini, que era professor de medicina primer en la Universitat de Mòdena, i després a Pàdua, a la fi del segle XVII i principis del XVIII. Mentre vivia a Mòdena, que en aquelles dates albergava un gran nombre d'habitatges alts i superpoblades, Ramazzini va observar a un home que netejava un pou cec i va arribar a la conclusió que algunes ocupacions havien de relacionar-se amb determinats riscos per a la salut.

Inspirant-se en aquest pensament, Ramazzini va visitar les mines locals, les tendes i les fàbriques i va estudiar el tipus de treball que realitzen miners, forners, impressors, carboners i altres empleats i artesans. Com a resultat directe de les seues observacions, va poder dictar recomanacions específiques sobre com evitar les malalties relacionades amb el treball. En 1775, Percival Pott va descobrir el primer vincle entre els productes químics i el càncer. Pott va advertir que el càncer d'escrot era molt més comú entre els treballadors que netegen les xemeneies. Uns anys més tard, Thomas Beddoes va informar que els artesans del bronze i alguns treballadors del marbre semblaven bastant sensibles a la tisi. Aquests valuosos descobriments eren molt prometedors per a la medicina, però amb el pas dels anys la medicina preventiva va quedar més i més apartada alhora que un nombre cada vegada major de metges van començar a guanyar-se la vida no mantenint sans als pacients sinó subministrant-los tractaments quan emmalaltien. Aquest simple factor econòmic va ser, juntament amb el llarg idil·li sostingut amb els experiments amb animals, una raó de pes que explica que l'epidemiologia caiguera en desús. Al llarg de gran part del segle XIX i els dos primers terços del XX, es va fer creure als metges que els laboratoris poden subministrar-los les respostes que necessiten, ja que no els era necessari perdre el temps obrint els ulls davant la malaltia.

No obstant açò, durant la dècada dels anys seixanta les coses van canviar de nou, i durant els últims trenta anys s'ha acumulat una enorme quantitat de proves valuoses per part de metges que han estudiat els costums de la gent i les seues pautes de conducta. Avui dia sabem com es desenvolupa la major part de les malalties cardíaques. Si s'utilitza apropiadament, aquest coneixement pot permetre que els metges previnguen la mort de milions de víctimes innecessàries i eviten una quantitat tremenda de dolor i sofriment. Observant a la gent sana i observant als pacients amb atenció pot subministrar-se informació per a combatre les malalties de forma efectiva.

Serependisme

Als científics no els agrada pensar en els importants descobriments que s'ha realitzat per casualitat, però la veritat és que molts ho han sigut, encara que en cada cas el factor vital ha sigut que el científic que ha realitzat el descobriment estava alerta i atent. Per exemple, els rajos X, que van ser descoberts per un professor de física de cinquanta anys anomenat Wilhelm Konrad von Roentgen en 1895. Roentgen era un físic experimental que treballava en Würzburg, a Alemanya, i que en 1895 estava investigant els efectes dels rajos catòdics.

El que va cridar l'atenció de Roentgen va ser el fet que encara que el tub en el qual estava treballant estava cobert de carbonet negre, semblava que certa lluentor verda provenia d'un paper impregnat d'una substància anomenada platinocianido de bari que estava allí al costat per casualitat en un banc proper. Molts investigadors s'haurien limitat a apartar el paper, però Roentgen es va adonar que el paper havia d'haver-se tornat lluminós a causa d'alguns rajos d'origen desconegut (alguna cosa diferent dels rajos catòdics que estava investigant).

Afortunadament per a milions de pacients, Roentgen va decidir investigar una mica més. Va posar un llibre de mil pàgines entre el tub i el tros de paper i va veure que el paper seguia il·luminant-se. Després va col·locar la seua pròpia mà entre el tub i el tros de paper i va descobrir el que ell cridava rajos X quan els ossos de la seua mà, òbviament massa densos com per a evitar el pas dels rajos, van deixar una empremta en el paper en forma d'ombres fosques.

Es van desenvolupar equips especials de rajos X amb notable rapidesa i es van instal·lar en els hospitals de tot el món, i el descobriment de Roentgen va revolucionar la medicina i la cirurgia com a pocs descobriments ho han aconseguit.

Incomptables descobriments d'aquest tipus s'han realitzat de la mateixa manera, amb la bona fortuna actuant de protagonista, però amb la intel·ligència dels investigadors i els naturals poders d'observació com a parts vitals de l'assumpte.

Per exemple, Alexander Fleming estava treballant en el seu laboratori en l'Hospital St. Mary a Londres en 1928 quan va advertir que un plat de cultiu que contenia el bacteri *Staphilococcus* va aparèixer contaminat. El contaminant havia detingut el desenvolupament del bacteri. La contaminació és un problema comú en els laboratoris, i tals contaminacions solen tirar-se a la brossa; però Fleming, com abans Roentgen, era un científic massa bé com para rebutjar el plat i oblidar-se d'ell. Va realitzar acurades anotacions i un any més tard va publicar un informe mèdic en el qual descrivia com les espores (que ell havia identificat com de penicil·lina) havien contaminat el cultiu i havien evitat el desenvolupament del bacteri.

No hi ha hagut descobriments de tal importància en els anys recents (ja siguin deliberats o casuals), però molts dels descobriments útils sobre els medicaments s'han realitzat per casualitat. Per exemple, algunes substàncies utilitzades avui dia per al tractament de la hipertensió,

l'epilèpsia, la gota i la depressió es "van descobrir" per accident mentre li les utilitzava amb un altre propòsit.

L'excessiva realització d'experiments amb animals limita el serendipisme i augmenta el pensament dormit i imprecís. Els experiments amb animals són tan poc fiables i tan impredecibles que les observacions col·laterals no són d'utilitat.

ARGUMENT CIENTÍFIC número 8: El sistema actual ha fallat. Necessitem alguna cosa nou.

Cada vegada que els metges fan vaga, l'índex de mortaldat disminueix. Durant una vaga de metges d'hospital a Israel, les admissions en els hospitals van baixar el 85% i la taxa de mortaldat del país sota el 50%, el major descens des de l'anterior vaga vint anys abans. En 1976, els metges de Bogotà, Colòmbia, van anar a la vaga durant cinquanta-dos dies, i es va produir una caiguda del 35% en la taxa de mortaldat. També en 1976, una vaga de metges de Los Angeles va tenir com a conseqüència que es produïren un 60% menys d'operacions quirúrgiques en els disset hospitals principals de la ciutat. Mentre durava la vaga es va produir una reducció del 18% en la taxa de mortaldat. Després de la vaga, la taxa va tornar a la normalitat.

A Estats Units hi ha un metge per cada 452 persones, i un llit d'hospital per cada 173 persones. L'esperança de vida per a un home blanc és de 71,8 anys, i per a un home negre de 65,5 anys. A Suïssa hi ha un metge per a cada 816 individus i un llit d'hospital per a cada 177 persones. L'esperança de vida mitjana per als homes és de 72,7 anys. A França hi ha un metge per cada 480 persones i un llit d'hospital per a cada 109 persones. L'esperança de vida dels homes és de 70,2 anys. En quasi tots els altres països anomenats desenvolupats es troben xifres similars.

Comparem aquestes xifres amb les de Jamaica, un país relativament poc desenvolupat. A Jamaica hi ha un metge per cada 7.033 persones i un llit d'hospital per cada 360 pacients potencials, l'esperança de vida dels homes és de 69,2 anys.

O mirem les xifres de Corea. A Corea del Nord hi ha un metge per cada 360 persones i un llit d'hospital per cada 77 persones. L'esperança de vida és de 63 anys. A Corea del Sud hi ha un metge per cada 1.509 persones i un llit d'hospital per cada 676 pacients potencials. L'esperança de vida dels homes és de 64,9 anys.

Sembla clar a partir d'aquestes xifres que l'esperança de vida (la manera més crítica i objectiva d'avaluar la salut en un país) no depèn del nombre de metges. Ni tampoc sembla haver-hi una relació clara entre l'esperança de vida i el nombre de llits d'hospital.

L'única conclusió possible és que la medicina moderna és, en certa mesura, una fallada.

A la classe mèdica li agrada fer veure que tots vivim unes vides més sanes i llargues. Però açò no és cert. Un estudi acurat de les xifres mostra que en quasi tots els països desenvolupats l'esperança de vida per als adults no ha millorat molt pel que fa a fa mig segle; durant la major part d'aquest segle, únicament la reducció de la mortaldat infantil a causa de les millores en higiene, habitatge, aigua potable i alimentació semblen donar-los la raó.

La medicina està plena de confusions i paradoxes. Les despeses en sanitat s'han disparat, però les xifres mostren que la gent sembla més procliu a emmalaltir que fa una generació. Ara gastem més que mai en investigació mèdica. Però D.F. Horrobin, de l'Institut d'Investigació Clínica de Mont-real, Canadà, ha assenyalat que en les poques àrees en les quals s'han realitzat avanços, el treball va començar molt abans de 1958. Gastem més que mai en sanitat, però no es pot afirmar que hi haja menys sofriment en la nostra societat. El nombre de metges s'incrementa. Però les proves mostren que la gent està menys satisfeta amb ells que abans. Hi ha una opinió molt estesa entre els encarregats d'avaluar els beneficis de la sanitat segons la qual el valor global de la medicina moderna pot ser negatiu; en altres paraules, el tractament excessiu, el mal tractament i l'abús de tecnologia signifiquen que els metges fan més dany que bé. Es reconeix en general que el 80% dels pacients que visiten un metge no necessiten tractament. Però també es reconeix àmpliament que prop del 80 % de la gent que visita al metge rep un tractament o un altre. Cada any els metges prescriuen desenes de milions de receptes de medicines que sovint causen més dany que bé. En 1986, el doctor Gareth Beevers, un físic de l'Hospital Dudley Road de Birmingham, Anglaterra, i professor de medicina de la Universitat de Birmingham, va estimar que del 10 al 15% dels pacients dels hospitals tenen problemes relacionats amb els medicaments.

S'ha estimat que només una quarta part de les receptes pot ser que siguin necessàries. Si considerem que no fa mancada recepta per a medicaments comuns (antibiòtics, analgèsics, antiàcids, antitussígens, pastilles per a

dormir, tranquil·litzants, vitamines, etc.) no crec ser l'únic metge que crea que tal vegada tres quartes parts de les receptes són innecessàries. Prop del 80% de la gent que va a veure un metge no pateix gens que no pugui guarir-se amb unes vacances, el premi gros de la loteria o una mica d'amistat i comprensió. La gent vol metges amb els quals puguin parlar i en els quals puguin confiar. Necessiten consell, suport, amabilitat i cures. Però els recreen medicaments. Obtenen un nombre cada vegada major d'investigacions perilloses i doloroses. I un tractament més i més inhumà. La desesperació i el desencantament han acostat a milions de persones a les medicines alternatives.

Ara tenim més unitats de cures coronàries per a víctimes d'atacs de cor i més cardiòlegs que mai. I encara hi ha més gent que mor de malalties cardíaques. I una important quantitat de proves demostren que un home o una dona que pateix un atac de cor pot recuperar-se millor quedant-se a casa que anant a un hospital. Ens han confós explicant-nos que estem més sans que els nostres avantpassats i que pel que fa a la salut mai hem estat millor. La veritat és diferent. La veritat és que la nostra societat està cada dia més malalta. Les xifres publicades per l'Oficina del Cens dels Estats Units mostren que el 33% dels nascuts en 1907 tenen una esperança de vida de 75 anys, mentre que el 33% dels nascuts en 1977 tenen una esperança de vida de 80 anys. No és molta la diferència. Hi ha hagut un augment de les taxes de mortaldat entre les gents de mitja edat i un augment de la incidència de malalties tals com la diabetis i la *artritis. La taxa de mortaldat dels treballadors majors de 55 anys era major en 1970 que en els anys 30. Els britànics mai han estat tan sans com durant la Segona Guerra Mundial. La nostra obsessió per la tecnologia mèdica és obscena, però s'estén amb rapidesa als països subdesenvolupats. Avui dia, en països on la principal causa de mort és la malnutrició i on les necessitats primàries són aigua potable, clavegueram eficient i més aliments, es construeixen quiròfans sofisticats i extravagants, i les empreses internacionals estan venent fàrmacs potencialment perillosos a camions plens.

La veritat crua és que avui dia existeix una gran indústria dedicada a emmalaltir a la gent produint tabac, menjars grassos i alcohol, i una gran indústria que està emmalaltint a la gent subministrant medicaments que mai s'han provat adequadament.

La idea és que comprovar drogues i procediments en animals és ajudar a millorar la qualitat de la medicina moderna i millora la capacitat dels metges per a guarir i tractar als malalts. Però totes les proves mostren

que els metges estan, amb massa freqüència, emmalaltint a la gent en comptes de sanant-la. La investigació amb animals ajuda al fet que apartem l'atenció de les solucions reals als nostres problemes, i és responsable en gran mesura de molts dels nostres actuals problemes de salut. Des de 1876, quan es va aprovar la Llei sobre la Crueltat amb els Animals en el Regne Unit, més de 170 milions d'animals s'han assassinat a Gran Bretanya, però aquests experiments no han fet gens per a ajudar-nos a combatre la malaltia.

Mentre els problemes del món continuen empitjorant, continua l'obsessió pels experiments amb animals. Cada any s'utilitzen més i més animals; cada any s'obtenen més i més resultats confusos; i cada any més i més pacients pateixen.

En lloc de tocar la lira mentre crema Roma, els líders d'avui dia s'inclinen sobre els seus bancs de laboratori sense advertir aparentment que la salut del món és un problema que pot solucionar-se sense "sacrificar" una fila interminable d'animals; aparentment ignorants que les seues grotesques pràctiques estan matant no solament a animals sinó també a pacients.

Capítol V

PER QUÈ CONTINUEN ELS EXPERIMENTS AMB ANIMALS

Si les proves són tan contundents en contra de la vivisecció per què tanta gent encara realitza (o defensa) els experiments amb animals? La resposta és senzilla: hi ha involucrats importants interessos. I en el fons és una qüestió de diners.

Les milers de persones que encara realitzen experiments amb animals ho fan perquè es guanyen la vida amb açò. No saben fer una altra cosa, i a la majoria d'ells els falta la intel·ligència o les aptituds per a fer una altra cosa. Els individus les carreres dels quals estan construïdes sobre l'experimentació amb animals són tan depenents dels animals com a temorosos d'acceptar qualsevol canvi o suggeriment sobre els seus treballs, com els milers de persones que es guanyen la vida alimentant, cuidant, capturant i venent animals de laboratori o dissenyant dispositius i gàbies per a ells. Les empreses farmacèutiques i els departaments de la universitats que paguen i protegeixen els experiments estan protegint els seus interessos de manera desesperada, perquè saben que els experiments amb animals poden efectuar-se de manera barata i poden utilitzar-se per a generar enormes beneficis. Encara més, saben que canviar la manera de fer les coses costa molts diners.

Cap d'aquestes persones o organitzacions està preparada per a admetre que els experiments amb animals no tenen valor, perquè si ho fan els seus treballs anteriors quedaran desacreditats, els seus assoliments acadèmics quedaran permanentment devaluats i els productes que han llançat al mercat hauran de tornar-se a comprovar, o retirar-se. Més encara, sabran que han gastat les seues vides en labors moralment inexcusables, indefensables i inútils. Els investigadors i aquells que els empren tenen un interès poderós a mantenir l'estat de les coses i a resistir els intents d'introduir noves tecnologies. Quan es recorda que els investigadors amb animals estan lluitant per les seues reputacions com a professionals i la seua seguretat financera, ja no resulta sorprenent que esmenten i defrauden. Quan es recorda que les empreses i altres organitzacions estan lluitant pels seus beneficis presents i futurs, no resulta sorprenent que es preparen per a gastar grans summes de diners protegint-se a si mateixos. Ací hi ha uns quants exemples pràctics de com obtenir beneficis amb els experiments amb animals (no he inclòs investigadors concrets que han obtingut quantioses summes ni empreses farmacèutiques concretes que han obtingut beneficis venent productes comprovats amb animals):

- Una casa de cria de ratolins ha estat venent ratolins sotmesos a enginyeria genètica a cent dòlars cadascun. Es garanteix que els ratolins desenvolupen càncer abans de noranta dies i que moren poc després. L'empresa ha protegit la seua inversió amb una patent.
- Un fabricant d'equips de laboratori ha dissenyat un *dispensador automàtic d'aigua programat per a subministrar una descàrrega elèctrica cada vegada que l'animal bega d'ell. La finalitat és fer que l'animal estiga tan ansiós que deixi de beure. Per a augmentar l'eficàcia del dispositiu, els dissenyadors han recomanat que no es done gens de beure als animals des de dos dies abans de ficar-los en una capseta a la qual es connecta el distribuïdor.

- Una altra empresa ofereix una roda giratòria amb controls de velocitat variables i un dispositiu ajustable per a subministrar descàrregues elèctriques. El sistema bàsic costa unes 10.000 lliures esterlines. El model de luxe (que registra automàticament el temps que l'animal roman sobre la roda i el temps sotmès sota la descàrrega elèctrica) és més car.

- Un altre científic (que probablement desitja seguir en l'anonimat) va inventar una màquina capaç de colpejar la cama d'un gos 225 vegades per minut.

Aquesta és només una breu selecció d'entre els milers de persones i empreses que han obtingut carreres i fortunes a força d'experimentar amb animals.

Però hi ha altres raons més preocupants per les quals continuen els experiments amb animals.

Primera, els joves científics saben que si objecten en contra dels

experimentos amb animals poden estar acabant amb les seues carreres. El poder de la jerarquia mèdica és enorme, i el doctor I.J.H. Moore va assenyalar en *The Lancet* fa ja uns anys: "els joves mèdics no han de dir gens, almenys en públic, sobre el maltractament dels animals de laboratori, per por de destruir les seues carreres". Els científics i els metges que han sigut prou valents com per a parlar ben alt i intentar canviar l'estat de coses han comprès quant malvat pot resultar un poder amenaçat.

La segona raó per la qual encara continuen els experiments amb animals és que són molt flexibles. Com ja he mostrat, poden utilitzar-se per a justificar el llançament d'un nou producte, però també poden deixar-se de costat com a irrellevants si es produeix algun problema quan s'ofereix el nou producte a pacients humans. Paradoxalment, la inexistent fiabilitat dels experiments amb animals pot ser una dels seus avantatges pel que fa a les empreses farmacèutiques. Les empreses tabaqueres han pastat fortunes a força d'experiments amb animals de resultats confusos i equívocs que els han ajudat a mantenir la confusió i la incertesa sobre el vincle entre el fum dels cigarrets i el desenvolupament del càncer. Els investigadors també utilitzen la poca fiabilitat dels experiments amb animals com a ajuda per a obtenir fons astronòmics. Per exemple, si es prova que una nova substància té algun valor en el tractament d'un tipus particular de càncer en una classe de ratolins estranya o curiosament criada, l'organització benèfica o institució que ha finançat la investigació utilitzarà els resultats per a sol·licitar diners extres. Les xerrades extravagants sobre "avanços" quedaran fetes callar amb una petita etiqueta groga que avisa que la substància encara es troba en nivell experimental. Però si la publicitat es dissenya acuradament, els resultats aportaran grans quantitats de diners de part de gent que està morint, els parents de la qual estan morint o que estan atemorits per la idea de morir, però que no desitgen canviar els seus mals costums.

Finalment, i tal vegada el més preocupant de tot, està el fet que la classe sanitària (dirigida per metges i empreses farmacèutiques) confia cegament en els experiments amb animals per a seguir oferint una esperança als pacients i amb açò ajudar a retardar el dia en què les pràctiques mèdiques ortodoxes se substituïsquen, almenys en part, per alternatives més segures i efectives.

Els fabricants de bombetes tenen cert interès en què les bombetes no tarden molt a fondre's. Els fabricants de cotxes tenen cert interès en què els cotxes s'oxiden. I les empreses farmacèutiques i els metges perdrien enormes quantitats de diners si l'opinió pública arribara

a descobrir el secret de la bona salut. Les empreses farmacèutiques no volen que la gent millore el seu estat de salut. Guanyen molts diners amb medicaments dissenyats per a alleujar símptomes com el dolor, més que el que guanyarien venent productes per a guarir malalties. I es creuen de braços davant els consells que realment ajuden a prevenir les malalties. En el meu llibre Bodypower descriu com els pacients poden tractar amb almenys el 90% de totes les malalties i qualsevol intervenció mèdica. El llibre s'ha traduït a dotze idiomes i ha sigut un best seller a tot el món, i ni un només mèdic ha pogut rebatre les tesis del llibre: de fet, quan se'ls ha preguntat han hagut d'admetre que els principis subratllats en el llibre eren completament adequats. Els metges i les empreses farmacèutiques es guanyen la vida venent medicaments. Necessiten mantenir el statu quo. Si s'abandonaren els experiments amb animals, el flux constant de nous medicaments es reduiria al mínim, atès que les proves preliminars haurien de dur-se a terme de forma més fiable, i la major part de les mateixes no obtindria mai una llicència per a la seua comercialització. En pocs anys, la major part de les empreses farmacèutiques del món anirien a la fallida, i milers de metges engrossirien les files de l'atur. La gran majoria es guanya la vida en gran part receptant medicines per als símptomes; molt pocs es guanyen la vida oferint consells pràctics sobre com estar sa. Els metges que es guanyen la vida venent les així cridades capellans saben que si aquestes anaren realment efectives es quedarien sense treball. En estudiar les malalties i en realitzar experiments amb animals poc fiables i de resultats impredecibles es permet que la professió mèdica (i la indústria farmacèutica) seguisca pastant diners.

Capítol VI

QUÈ POT FER VOSTÈ PER A DETENIR ELS EXPERIMENTS AMB ANIMALS

Els experiments amb animals es realitzen amb els seus diners i el seu consentiment.

Té dret a fer que se senta la seua veu. I té més poder del que creu. Al final prevaldrà l'opinió pública i cessaran els experiments amb animals.

Virtualment tots els experiments amb animals es realitzen amb els seus diners i el seu consentiment. Té dret a queixar-se, dret a expressar la seua opinió i dret a esperar que la gent li escolte. El sistema que recolza i protegeix l'experimentació amb animals està posant en perill la seua salut, la de la seua família, la dels seus amics i veïns, i la gent que defensa l'experimentació amb animals ho fa perquè té interès personal que gens canvie. He preparat un pla senzill de 10 punts que ajudarà a mostrar

amb exactitud com pot assegurar-se que li escolten. No permeta que li intimide o atemorisca la veu d'eminents metges i científics. Alguns dels més prestigiosos i millor situats estan mancats d'intel·ligència i integritat. Qualsevol (sense importar el famós que siga) que defense l'experimentació amb animals és un mentider o un ximple. Llegeixi la major quantitat de llibres que puga sobre aquest tema, però mantinga el seu escepticisme i la seua precaució davant el dogmatisme científic. (En resposta a aquells que m'acusen de dogmàtic assenyale que no tinc objecció a recomanar als meus lectors la major quantitat d'obres que puguen aconseguir, incloent les publicacions dels defensors de la vivisecció.) Siga inquisitiu amb els així anomenats experts i formule sempre les preguntes més incomoda, com per què? i com?

Unisca's a almenys una associació contra vivisecció i llegeixi les seues publicacions.

Trobarà, inevitablement, que hi ha una gran diferència en qualitat entre les diferents publicacions: algunes són molt *amateurs, mentre que unes altres aconsegueixen un nivell molt professional. Assistisca a reunions on puga assabentar-se de moltes coses sobre les motivacions i els descobriments del seu grup abans d'oferir diners. Com a alternativa a oferir diners directament, considere el comprar llibres, pamflets o octavetes (o fins i tot produir-les vostè mateix) i oferisca o envie còpies a gent a qui puga interessar-los. Sens dubte trobarà que molta de la gent a la qual intente convertir ja tindran el cervell convenientment llavat amb el sofisma "o les rates o el seu fill". Tinga paciència amb ells, i estiga preparat per a afrontar les dificultats que comporta admetre que els portaveus de la professió mèdica estan equivocats. Abans d'oferir diners a alguna organització benèfica descobreisca tot el que puga sobre les seues activitats. Un nombre sorprenentment ampli d'organitzacions benèfiques utilitzen els seus fons per a pagar experiments amb animals. Si té dubtes, pregunte als representants d'aquestes organitzacions si paguen o no experiments amb animals. Si admeten que és així, quasi amb tota seguretat diran que només es tracta d'experiments útils i rellevants. Com vostè ja sap la veritat li serà possible explicar que només els donarà diners si cessen amb tals pràctiques. Podrà persuadir-los perquè reconsideren els seus programes de finançament. Com a regla general intente oferir diners a organitzacions que ajuden a la gent o als animals directament en comptes de "ajudar" a projectes d'investigació inútils.

Queixe's als seus representants polítics, però asseure's que la informació que els envia està escrita de forma senzilla i lliure de gràfiques extravagants.

Les queixes als polítics no són molt efectives, però no es done per vençut. Encara que semblen no voler discutir amb els poders establits, els polítics atents i competents sempre estan preparats per a advertir que certa línia d'atac pot atraure l'atenció dels votants o pot *propulsar les seues carreres.

Intente comprar productes per a la casa o per a la cura personal que no hagen sigut provats amb animals. Molts grups contra la vivisecció publiquen llistes de productes de condícia, medicines i productes químics que no s'han provat amb animals. Si creu que no li queda una altra alternativa més que comprar un producte provat amb animals, escriga una carta educada però ferma queixant-se a la tenda i al fabricant. Diverses empreses cosmètiques internacionals han variat la seua actitud davant els experiments amb animals a partir de les protestes dels clients. Si es troba amb una empresa que persisteix a continuar amb els seus experiments, escriga al president de la mateixa per a explicar-li per què ha deixat de comprar els seus productes; escriga als proveïdors de l'empresa i als seus distribuïdors per a queixar-se, compre una acció i presente's en la reunió anual d'accionistes i pregunte al president per què l'empresa persisteix a realitzar inútils proves amb animals; i aconseguisca que uns altres boicotegen els productes de l'empresa i els periòdics, revistes i emissores de televisió que anuncien els seus productes. Envie cartes de protesta a periòdics, revistes i emissores de televisió si creu que han proclamat judicis de valor erronis sobre els experiments amb animals. A més, si troba informació que considera puga resultar interessant per a un periòdic, cride al redactor cap. Quan parle amb periodistes intente diferenciar sempre els fets de les opinions. No obstant açò, no es desespere si al principi té dificultats per a generar publicitat que li aporte suport. Les empreses farmacèutiques, les universitats i els membres de la jerarquia mèdica disposen de grans quantitats de diners i de prestigi comercial, i molts periodistes suposadament independents, i locutors de radi, poden no voler contradir les xifres oficials.

Pot ser que es riguen de vostè o que reba burles, però no importa l'enfadat que es trobe davant les mentides dels seus oponents: mai perda la calma. (A mi m'han cridat nazi i comunista; se m'ha acusat falsament d'expulsió de la professió mèdica; i un científic em va acusar d'haver falsejat les proves contra ell encara que sempre he anat amb compte de citar els seus treballs a partir dels seus propis informes científics.) Si guarda la calma, la potencial audiència simpatitzarà millor amb vostè i li mostrarà el seu suport. Recorde que, atès que els seus oponents no desitgen que airege la qüestió (posat que qualsevol tipus de publicitat sempre es considera

maligna per al statu quo i atès que tenen més que perdre que guanyar), pot estar agraït per la més mínima publicitat que aconseguisca. Fins i tot si un article o emissió només convenç a una persona sobre els mals de la vivisecció, ja haurà sigut d'ajuda. Per a il·lustrar les dificultats del moviment contra la vivisecció en l'obtenció de cobertura, esmentaré que després de ser nomenat President de la LIMAV (Lliga Internacional de Metges per l'Abolició de la Vivisecció) es va enviar a un gran nombre de revistes mèdiques una nota segons la qual 572 doctors de vint-i-vuit països s'havien unit per a queixar-se que els experiments amb animals eren tan poc fiables que resultaven un perill per a la salut. Cap de tals notes informava sobre la LIMAV, però aquella setmana el British Medical Journal va trobar espai per a donar detalls sobre un seminari del National Health Service sobre com sol·licitar la reducció de despeses dels seus empleats.

Intente convèncer als seus metges que els experiments amb animals estan perjudicant la seua vida permetent que les empreses farmacèutiques llancen al mercat substancies que no s'han comprovat adequadament abans de la seua venda. Una vegada els haja convençut de la veritat, suggerisca'ls que no recepten tal tipus de medicaments.

Si és vostè estudiant i els seus professors esperen que realitze experiments de vivisecció, té dret a protestar i a rebutjar prendre part en ells. Milions d'animals s'utilitzen cada any en escoles i universitats, però la major part de les institucions de prestigi permeten avui dia que els seus estudiants objecten davant tals experiments sense càstig acadèmic algun (encara que alguns professors passats de moda i poc daus a raonar encara creuen que s'ha de forçar als estudiants a esbocinar a animals). Crec que val la pena assenyalar que en 1987 el govern argentí va prohibir la vivisecció en les escoles i va afirmar que "la biologia és la ciència de la vida, i per açò no resulta coherent l'ensenyament a costa de la vida d'altres éssers". El govern argentí també va assenyalar que "els experiments amb animals són part d'un procés perillós que tendeix a desensibilitzar la ment davant el dolor i el sofriment". En alguns estats americans s'han aprovat lleis que obliguen a les institucions d'ensenyament a oferir alternatives als estudiants que objecten davant la dissecció d'animals, vius o morts. Tinga en compte el fet que no solament les empreses farmacèutiques i químiques realitzen experiments amb animals. Molts additius alimentosos es comproven amb animals (així que compre menjar conreat orgànicament quan li siga possible; les pells, el cotó, el cuir i la llana es converteixen en peces de vestir amb l'ajuda de productes químics provats en animals, i també es preparen fibres artesanals amb els mateixos productes químics (així que compre la menor quantitat de roba possible i utilitze les

seues peces fins que queden inservibles); molts productes de jardineria i d'ús domèstic corrent es proven amb animals (així que intente no comprar productes anunciats com a "nous" o "millorats" o que afirmen contenir ingredients "més efectius que abans").

Si es converteix en membre actiu de quasi tots els grups contraris a vivisecció que trobe, em tem que prompte s'adonarà que la major part de les organitzacions i individus que diuen oposar-se als experiments amb animals es passen la major part del temps barallant-se uns contra uns altres en comptes de lluitar a favor dels animals. Són propensos al desacord sobre la forma i el mètode d'atac. Són propensos a desacords sobre fins a on s'ha de criticar als quals realitzen experiments amb animals. Són propensos a variacions en els objectius de les campanyes, alguns contraris a la vivisecció creuen que alguns experiments amb animals tenen justificació. Totes aquestes variacions són naturals i inevitables en un moviment d'àmbit internacional que comprèn milions de militants individuals. Però no hi ha justificació per a les guerres internes en el moviment contra la vivisecció.

Els partidaris de la vivisecció mai mostren en públic els seus desacords. Els científics bojos mai es desaproven uns a uns altres. No gasten les seues energies a barallar-se.

La meua impressió personal és que no importa si altres contraris a la vivisecció no aproven la meua línia d'atac. I rebuig enutjar-me si m'assabente que altres contraris a la vivisecció només estan disposats a criticar certs experiments.

L'important és que tots anem en la mateixa adreça. No estaria molt content d'unir-me a un moviment que estiguera a favor de la prohibició dels experiments amb animals només els dissabtes i els diumenges, però no m'oposaria activament a tal moviment. No tindria molt respecte per una societat que afirmara que només els científics els noms dels quals comencen per K són els triats per a realitzar experiments amb animals. Però quin sentit tindria lluitar contra tals organitzacions? Pot ser que els seus objectius i els meus no siguen els mateixos, però almenys tenim un objectiu en la mateixa direcció general.

Preferisc perdre el meu temps lluitant contra els partidaris de la vivisecció i els experiments amb animals que lluitant contra altres persones els punts de les quals de vista difereixen en menor grau amb els meus. Crec que aquells de nosaltres que ens oposem als experiments amb

animals hem de lluitar junts. Donarem la benvinguda a qualsevol que estiga d'acord amb els nostres objectius generals i que resista la temptació de jutjar o condemnar a uns altres els mètodes de la qual o objectius puguen variar lleugerament dels nostres. Tenim bastant amb quin enfrontar-nos com per a complicar-nos les coses lluitant uns contra uns altres.

Capítol VII

APÈNDIX

ENQUESTA DEL LIMAV Als METGES

En la primavera de 1991, la Lliga Internacional de Metges per l'Abolició de la Vivisecció (LIMAV) va organitzar una enquesta entre 500 metges de Gran Bretanya per a esbrinar la seua actitud cap a la vivisecció. Es va convidar als doctors al fet que expressaren la seua opinió a favor o en contra de quatre enunciats, a saber:

1. Els experiments amb animals realitzats en laboratori poden ser confusos a causa de les diferències anatòmiques i fisiològiques entre els animals i els humans: el 88% van estar d'acord.
2. M'agradaria veure que els científics intenten trobar alternatives als animals per a la comprovació de fàrmacs i cosmètics: el 81% van estar d'acord.
3. Els pacients patirien menys efectes secundaris si es comprovaren els medicaments nous amb cultius de cèl·lules i teixits humans: el 51% van estar d'acord.
4. Es realitzen massa experiments amb animals: el 69% van estar d'acord.

EPÍLEG

Fa molts anys que m'opose a la vivisecció; no solament perquè és increïblement bàrbara i imperdonablement cruel, sinó també perquè resulta inútil, estèril, inadequada, freturosa de resultats formatius i perillosament enganyosa. La crueltat és *injustificable i un afront a la dignitat humana, però molts practicants de la vivisecció, en un desesperat intent per justificar les seues malvades pràctiques, encara adueixen que els seus actes contribueixen a salvar vides humanes. Menteixen. La veritat és que els experiments amb animals maten a gent i que els investigadors amb animals són responsables de la mort de milers d'homes, dones i xiquets cada any. També són responsables directes d'enormes quantitats de sofriment humà.

L'egoisme insensible dels partidaris de la vivisecció està dirigit directament al desenvolupament i la comercialització de drogues i pràctiques metgesses insegures. Sense cap dubte existeix una conspiració entre la professió mèdica i la indústria farmacèutica per a defensar i protegir una pràctica tan beneficiosa per a la ciència com la mateixa alquímia. En un món futur i més avançat, es contemplarà la vivisecció com una de les pràctiques més obscenes i inexplicables de la nostra era; és el nostre equivalent a l'esclavitud i al cruel colonialisme, i aquells que refusen condemnar-la obertament seran tan culpables com els mateixos partidaris de la vivisecció als ulls de les generacions futures. Els experiments amb animals serveixen a gents guiades per la cobdícia i la vanitat en l'obtenció de beneficis personals i comercials. Però encara que els partidaris de vivisecció puguin ser cruels, inconscients i mancats d'imaginació, no són per açò menys astuts. Saben que la millor manera de continuar amb els seus treballs és persuadir a l'opinió pública que les seues activitats tenen algun valor. Així que menteixen. I a causa del recolzament que reben de part de grans empreses multinacionals, tan temoroses com acabalades, les mentides es presenten de manera convincent i polida. Aterren i fan xantatge al ciutadà corrent amb el pretext que si es deté l'experimentació amb animals els seus fills moriran. És així de cru i deshonest, però sol ser efectiu.

L'única manera de combatre aquestes mentides és a dir la pura veritat en els seus detalls simples però convincents. I aquesta és la raó que haja escrit aquest llibre.

Junts podem detenir la vivisecció. I així ho farem.
Vernon Coleman

Devon, 1991.

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS DE L'ANIMAL

Preàmbul. Considerant que tot animal posseeix drets. Considerant que el desconeixement i el menyspreu de dites dretes han conduït i segueixen conduint a l'home a cometre crims contra la naturalesa i contra els animals. Considerant que el reconeixement per part de l'espècie humana dels drets a l'existència de les altres espècies d'animals constitueix el fonament de la coexistència de les espècies del món. Considerant que l'home comet genocidi i existeix l'amenaça que seguisca cometent-ho. Considerant que el respecte cap als animals per l'home està lligat al respecte dels homes entre ells mateixos. Considerant que l'educació

ha d'ensenyar des de la infància, a observar, comprendre, respectar i estimar als animals. Es proclama el següent:

Article 1. Tots els animals naixen iguals davant la vida i tenen els mateixos drets d'existència.

Article 2. a) Tot animal té dret al respecte. b) L'home, mentre que espècie animal, no pot atribuir-se el dret d'exterminar als altres animals o d'explotar-los violant aqueix dret. Té l'obligació de posar els seus coneixements al servei dels animals. c) Tots els animals tenen dret a l'atenció, a les cures i a la protecció de l'home.

Article 3. a) Cap animal serà sotmès a maltractaments ni a actes cruels. b) Si és necessària la mort d'un animal, aquesta ha de ser instantània, indolora i no generadora d'angoixa.

Article 4 a) Tot animal pertanyent a una espècie salvatge té dret a viure lliure en el seu propi ambient natural, terrestre, aeri o aquàtic, i a reproduir-se. b) Tota privació de llibertat, fins i tot aquella que tinga finalitats educatives, és contrària a aquest dret.

Article 5. a) Tot animal pertanyent a una espècie que visca tradicionalment a l'entorn de l'home, té dret a viure i créixer al ritme i en les condicions de vida i de llibertat que siguin pròpies de la seua espècie. b) Tota modificació d'aquest ritme o aquestes condicions que fóra imposada per l'home amb finalitats mercantils és contrària a dita dreta.

Article 6. a) Tot animal que l'home ha escollit com a company té dret al fet que la durada de la seua vida siga conforme a la seua longevitat natural. b) L'abandó d'un animal és un acte cruel i degradant.

Article 7. a) Tot animal de treball té dret a una limitació raonable del temps i intensitat del treball, a una alimentació *reparadora i al repòs.

Article 8. a) L'experimentació animal que implique un sofriment físic o psicològic és incompatible amb els drets de l'animal, tant si es tracta d'experiments mèdics, científics, comercials, com tota una altra forma d'experimentació. b) Les tècniques alternatives han de ser utilitzades i desenvolupades.

Article 9. Quan un animal és criat per a l'alimentació ha de ser nodrit,

instal·lat i transportat, així com sacrificat, sense que açò resulte per a ell motiu d'ansietat o dolor.

Article 10. a) Cap animal ha de ser explotat per a esplai de l'home
b) Les exhibicions d'animals i els espectacles que se servisquen d'animals són incompatibles amb la dignitat de l'animal.

Article 11. Tot acte que implique la mort d'un animal sense necessitat és un biocidi, és a dir, un crim contra la vida.

Article 12. a) Tot acte que implique la mort d'un gran nombre d'animals salvatges és un genocidi, és a dir, un crim contra l'espècie. b) La contaminació i la destrucció de l'ambient natural condueixen al genocidi.

Article 13. a) Un animal mort ha de ser tractat amb respecte. b) Les escenes de violència en les quals els animals són víctimes han de ser prohibides en el cinema i en la televisió, excepte si elles tenen com a fi el donar mostra dels atemptats contra els drets d'animal.

Article 14. a) Els organismes de protecció i salvaguarda dels animals han de ser representats a nivell governamental. b) Els drets de l'animal han de ser defensats per la llei com el són els drets de l'home. Aquest text definitiu de la Declaració Universal dels Drets de l'Animal va ser adoptat per la Lliga Internacional dels Drets de l'Animal i les lligues nacionals afiliades després de la III Reunió sobre els Drets de l'Animal, celebrada a Londres del 21 al 23 de setembre de 1977. La declaració proclamada el 15 d'octubre de 1978 per la Lliga Internacional, les lligues nacionals i les persones físiques que s'associen a ella va ser aprovada per l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (Unesco), i posteriorment per l'Organització de les Nacions Unides (ONU).

DECLARACIÓ MUNDIAL DELS ESTUDIANTS PER A UNA CIÈNCIA I UNA BIOLOGIA SENSE VIOLÈNCIA

Preàmbul:

Dau:

- Que la joventut estudiantil del món aspira a un diàleg pacífic i vàlid amb l'home i amb la naturalesa;
- Que la ciència constitueix un element important d'aquest diàleg i d'aquest llenguatge;
- Que ocorre que els resultats de la investigació siguen utilitzats per a finalitats de violència;
- Que el terme "ciència" és ell mateix sovint desviat de la seua significació

primera, que és la de consolidar una relació harmoniosa de coneixement i simpatia amb els éssers i la naturalesa;

- Que aquesta desviació és utilitzada per a justificar pràctiques violentes, poc preocupades de respectar a l'home i a l'animal en els seus cossos, el seu psiquisme i el seu medi ambient;
- Que hi ha estudiants alarmats en veure les seues plataformes d'ensenyament bolcar-se cap a tals pràctiques;
- Que alguns d'entre ells són molestats per haver emès objeccions contra aqueixes pràctiques violentes;
- Que la clàusula de consciència no els és, doncs, reconeguda en la matèria;
- Que a altres estudiants els és imposada la pràctica de mètodes experimentals violents que infringeixen els principis de la Declaració Universal dels Drets de l'Home i de la Declaració Universal dels Drets de l'Animal;
- Que aqueixos estudiants no tenen la possibilitat de triar una forma no-violenta d'investigació o d'experimentació; que molts han d'abandonar els seus estudis perquè no accepten o no suporten aquesta forma violenta d'experimentació exercida sobre l'home tant com sobre l'animal;
- Que hi ha estudiants, no directament implicats en aquesta investigació experimental violenta, que se senten profundament ferits i s'afirmen solidaris dels seus condeixebles.

Serà proclamada la següent Declaració:

1. En la meua qualitat d'estudiant, em serà reconegut el dret i la possibilitat d'estudiar i d'exercir una ciència que no implique violència alguna;
2. Aquesta elecció em serà adjudicada com a possible materialment, intel·lectualment i moralment;
3. Tindrè també dret a la clàusula de consciència per a rebutjar pràctiques experimentals violentes que m'anaren imposades i que estarien en infracció pel que fa a la Declaració Universal dels Drets de l'Home i la Declaració Universal dels Drets de l'Animal;
4. No es podrà exercir sobre mi, en un establiment d'ensenyament, accions disciplinàries o administratives pel fet que jo haja invocat aquesta clàusula de consciència;
5. Em serà de la mateixa manera reconegut el dret d'objectar contra les aplicacions violentes de la ciència en les quals es tendiria a implicar-me;
6. Actuaré amb dignitat en la meua reivindicació del dret a l'estudi i a l'exercici d'una ciència no violenta;
7. Invocaré la present Declaració contra les pràctiques experimentals violentes sobre l'home o sobre l'animal que m'anaren imposades en els meus estudis o en la meua professió;
8. Defensaré i difondré l'esperit d'aquesta Declaració perquè la ciència siga una gestió de comprensió, de simpatia i de pau enllaçada amb la Humanitat, l'animal i la naturalesa.

- Aquesta Declaració va ser proclamada a Brussel·les l'11 de setembre de 1981, en ocasió del Congrés de la COALICIÓ MUNDIAL PER A L'ABOLICIÓ DE L'EXPERIMENTACIÓ SOBRE L'ANIMAL. Va ser llegida per estudiants en diversos idiomes. Es va constituir un Comitè de la DECLARACIÓ que ha de vetllar per la defensa i el respecte cap a aquesta Declaració.

FOTOGRAFIES

FOTOGRAFIA

1

Mico al que se li ha extirpat un ull en un experiment

FOTOGRAFIA

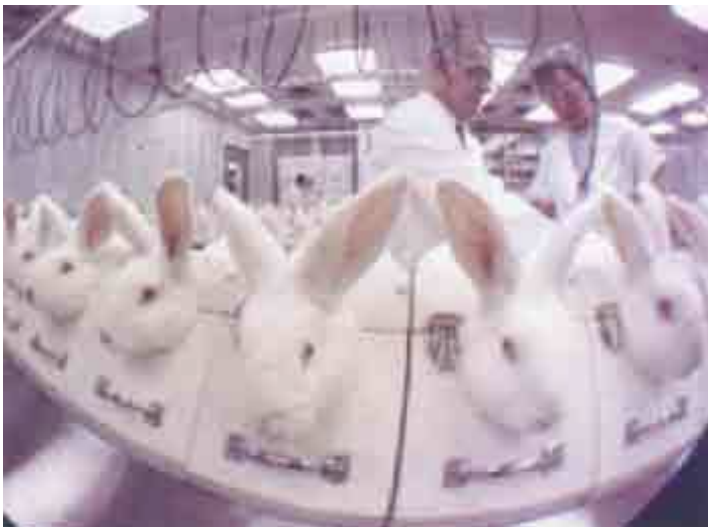
2

Mico sotmès a un dolorós experiment

FOTOGRAFIA
Conills sotmesos a un test ocular

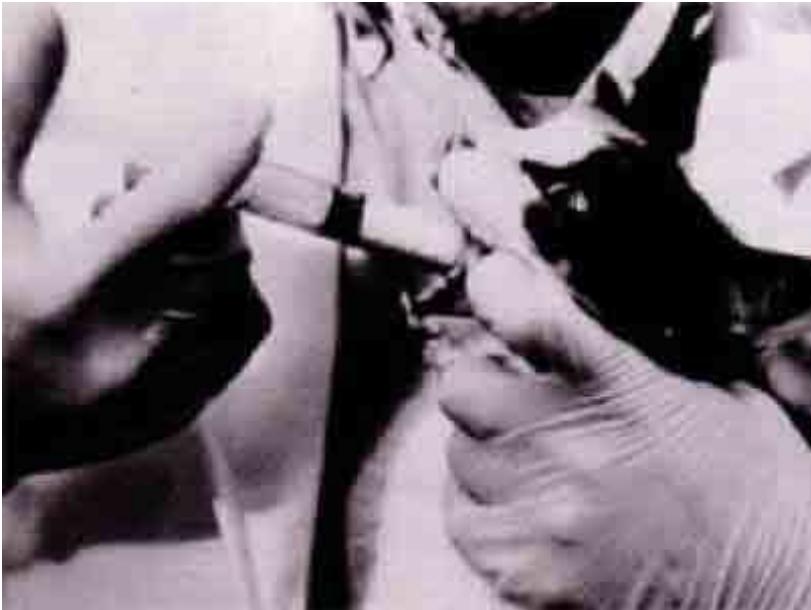
3

*FOTOGRAFIA

4

*Gat *obligat a ingerir *productes *verinosos

FOTOGRAFIA

5

Mico durant un test de radiacions

FOTOGRAFIA

6

Dissecció d'un mico després d'un bàrbar experiment

FOTOGRAFIA

7
pell

Gos amb abundants cremades en la produïdes intencionadament durant un experiment

FOTOGRAFIA
Mico ferit per experimentadors

Gat obligat a caminar en un aparell després d'haver zigot sotmès a cirurgia en l'espina dorsal

CONCLUSIÓ

Aquest llibre és l'al·legat més contundent i documentat contra la vivisecció, els experiments amb animals en els quals aquests pateixen la crueltat i les tortures abans de morir innecessàriament:

- L'autor analitza un a un els arguments dels qui defensen aquestes morts i demostra la seua falsedat.
- Els experiments amb animals han facilitat informació errònia: l'aspirina i la penicil·lina mata als gats, igual que medicaments per al cor molt útils, com el Digitalis.
- Demostra com els experiments incontrolats amb animals, que estan en l'origen de milers de morts de persones, posen en perill la salut humana.

El Practolol, malgrat haver sigut provat amb animals causa greus danys a l'home.

- Descobreix les vertaderes raons de per què la indústria farmacèutica, amb l'ajuda d'alguns científics i metges, protegeixen una pràctica que té tanta rellevància per a la ciència com la vella alquímia.

- S'ofereixen també alternatives pràctiques per a evitar els experiments amb animals. I planteja al lector com actuar personalment per a posar fi a les pràctiques de vivisecció, i no *col·laborar més amb la indústria que les fomenta.

La vivisecció és una pràctica increïblement bàrbara i imperdonablement cruel. És inútil, inadequada, cara, desinformativa i perillosament errònia. La veritat és que els experiments amb animals maten a gent).

Vanora Leigh, Autora.

A algun lector parlar de la mort dels animals li pot semblar un acudit. Però la veritat és que cada any es mata de manera cruel a dos-cents cinquanta milions d'animals, amb pretextos científics. O el que és el mateix, cada hora són sacrificats més de cent mil. Preocupar-se per l'ecologia passa també per respectar als animals que conviuen amb nosaltres en la Terra.

Tots estem pagant experiments amb animals quan paguem els nostres impostos, donem diners a segons quines organitzacions benèfiques o comprem determinats productes. Aquest llibre pot obrir-li els ulls sobre una realitat molt poc coneguda, potser perquè poderosos interessos econòmics pretenen amagar-la.

Daniel Capella

Base Animal-Inicie - Textos - Vídeos - Declaració de Guerra (Llibre)
- CD

- CD Richard Wagner

CD-ROMs - La Censura - L'Avortament - Llei Animal - Links

Base Animal - <http://www.geocities.com/baseanimal>

Base Animal (Vídeos) -

<http://usuarios.lycos.es/baseanimal>

baseanimal@yahoo.com

baseanimal@hotmail.com